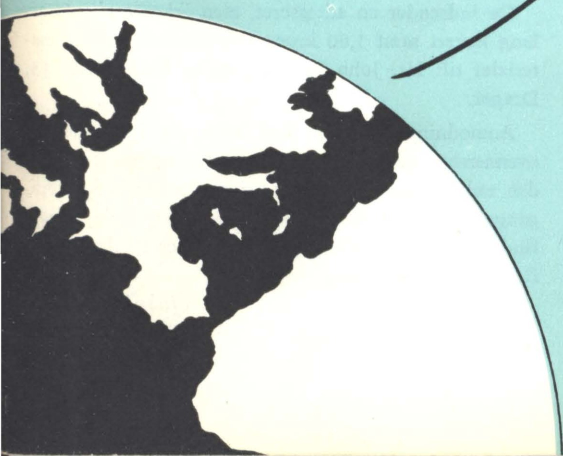
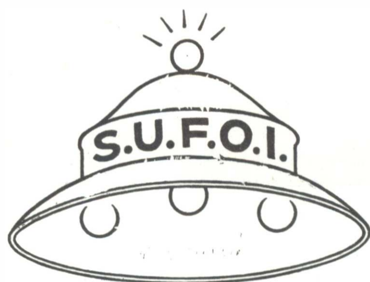
UFO NYT

S. U. F. O. I.

Februar 1963

Pris 2,00 kr.
Incl. oms.

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlaget SUFOI
Rønne Alle 9, Sunds, Jylland
Telefon Sunds 194 - Giro 516 75
Pris 24 kr. pr. år

Redaktion:
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Frank Pedersen (tekniske materialer)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT" at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Litteratur

Vi har fået et særtilbud på Adamskis „Cosmic Philosophy - originaludgavens andet oplag. Prisen er 35,00 kroner + porto og opkrævningsgebyr, så længe oplaget strækker.

Skulle De komme for sent, så vi har udsolgt, skal vi meddele Dem, når vi atter har bogen på lager.

Vi kan samtidig tilbyde følgende bøger af *George Adamski:*

Flyvende Tallerkener er Landet (norsk):	16,00 kr.
Ombord i Rumskibe:	18,00 kr.
Telepati:	7,50 kr.

Cedric Allingham:
Rumskib fra en fremmed planet: 16,00 kr.

Herudover kan vi anbefale følgende to filosofiske bøger, som begge kan bestilles hos: *Strubes forlag, Lille Triangel, København Ø:*

Ralph W. Trine: I Samklang med Evigheden.
J. Krishnamurt: Den eneste frihed.

Prisen på de to bøger kendes ikke, men den formodes at ligge på henholdsvis små 10 kroner og ca. 20 kroner.

Ekstraordinære materialer

„Rummennesker" er titlen på det første sæt ekstra materialer, der som annonceret i UFO-NYT november 1962, side 208, udsendes uden om UFO-NYT.

Denne første udsendelse, der er et udpluk fra et større samlet hele, er forfattet af mr. George Adamski, og giver os et omend ret overfladisk så dog uhyre interessant indblik i hverdagen for det almindelige menneske på Venus.

Prisen for de 8 sider (A-4) bliver 1,00 krone som dækker alt — også portoen.

Ønsker De materialerne tilsendt må følgende fremgangsmåde følges:

De indsender en adresseret, men ikke frankeret aflang kuvert samt 1,00 krone i frimærker pr. sæt materialer til: Hr. John Petersen, Sofus Falcks Allé 13, Dragør.

Anmodningerne, der skal være os i hænde på ovennævnte adresse inden 20. februar, ekspederes i den rækkefølge de indløber — er den ønskede fremgangsmåde ikke fulgt, vil ekspeditionen dog først finde sted efter fristens udløb, hvis der til den tid er flere materialer tilbage.

John/H.C.

★ **AKTUELT** ★

★

Adamski til Danmark

George Adamski har flere gange i de sidste år haft planer om at komme til Europa, hvor han bl. a. ville mødes med sine medarbejdere. Planerne er hver gang gået i vasken, primært fordi han ikke havde den nødvendige økonomiske støtte.

Da det er kendt, at der indenfor SUFOI er stor interesse for at mødes med Adamski, diskuterede kontaktudvalgets medlemmer, under det netop afsluttede kontaktudvalgsmøde i Kolding, muligheden for et sådant arrangement. Resultatet blev, at det besluttedes at forespørge Adamski, om han kunne tænke sig at deltage i SUFOIs næste kongres.

Mandag den 21. januar meddelte Adamski, at han meget gerne vil komme til Danmark, og at han glæder sig til at være sammen med SUFOIs medlemmer på kongressen.

Tilbage står så at rejse den nødvendige kapital til dækning af hans rejse- og opholdsudgifter. De skal skaffes til veje gennem interesserede, og vi har allerede på forhånd tilsagn om beløb på fra 50—500 kroner fra nogle medlemmer.

Beløb af lige nævnte størrelse er ingen betingelse for at kunne deltage, men et mindstebeløb vil dog være nødvendigt som et supplement til nævnte større beløb som er lovet os på forhånd. *Mindstebeløbet sættes til 15 kroner pro persona, som ønsker at deltage i kongressen.* Det anslås, at vi med dette beløb vil kunne dække rejse- og opholdsudgifter samt leje af egnede lokaler.

Skulle det imod forventning vise sig, at der kommer til at mangle et beløb, vil det — såfremt det er muligt uden at overskride det rimelige — blive dækket gennem opkrævningen af en mindre entre på mødedagen. Skulle det modsatte vise sig at blive tilfældet, vil overskuddet blive overført til støttefonden og derved komme SUFOI til gode på anden vis.

Det praktiske arrangement vil herefter forme sig således:

Kongressen afholdes i teaterrestaurationen i Fredericia søndag den 5. maj 1963 kl. 13,00.

De af vore medlemmer, som ønsker at deltage i kongressen, bedes indbetale det beløb, De ønsker at støtte med, til Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro 117725, snarest og senest inden 10. april.

For hurtigst muligt at kunne overse, om det nødvendige beløb overhovedet vil kunne rejses, bedes medlemmer, som ønsker at deltage, men som ikke kan klare beløbet før efter 15. februar omgående på et brevkort meddele Irma, hvor stort et beløb hun kan regne med, og hvor mange personer det dækker. Det lovede beløb bedes så indbetalt inden fristens udløb den 10. april.

Skulle det vise sig, at der ikke kan skaffes penge nok, vil Adamskis rejse blive aflyst, og allerede indbetalte beløb returneret med tak for lån.

Irma Andersen udsteder straks ved modtagelsen af en indbetaling det ønskede antal adgangskort. Adgangskortet, der er personligt, *kan ikke* overdrages til andre, med mindre det er godkendt forud af Irma Andersen, og det nye navn er blevet indført på kontrollisterne.

Et medlem har lov til at invitere sin nærmeste familie *eller* et par interesserede venner efter ønske — dog skal der som nævnt betales fra 15 kroner pr. deltager som skitseret ovenfor. *Husk at opgive navn på alle deltagere samtidig med indbetalingen.* Adgangskortet *skal* medbringes til kongressen — personer uden vil *ikke* få adgang.

Et ikke-medlem kan kun få udstedt adgangskort som gæst i følge med et medlem som nævnt oven for. Andre anmodninger og indbetalinger fra ikke-medlemmer vil blive afvist.

Adamski vil tale klokken 14,00. — H. C. Petersen vil oversætte, således at alle skulle kunne få fuldt udbytte af foredraget. Efter foredraget vil Adamski besvare spørgsmål. For at lette hele arrangementet, anmodes medlemmerne om at indsende eventuelle spørgsmål til H. C. Petersen, Rønnealle 9, Sunds, Jylland, inden mødet. Spørgsmål i tilknytning til foredraget kan afleveres skriftligt til H.C., når foredraget er slut. Alle spørgsmål kan stilles på dansk..

Tilføjelser, ændringer eller lignende i forbindelse med arrangementet vil blive bragt i UFO-NYT marts eller april. Efter 1. april vil der om nødvendigt tilgå de interesserede direkte besked.

Idet vi håber, at denne orientering er klar og utvetydig, beder vi om at fremgangsmåde og tidsfrister vil blive overholdt til punkt og prikke.

Henvendelser til SUFOI, som måtte kræve svar, bedes *altid* vedlagt porto.

Kontaktudvalget.

Liv i meterorit

Tre videnskabsmænd: dr. Warren G. Meinschein, dr. Douglas J. Hennessy og dr. Bartholomew Nagy, har gennem laboratorieundersøgelser med en ubetydelig vokskugle i et meteorit bevist, at der findes findes liv i rummet. I 1961 analyserede de fragmenter af et meteorit, som i 1864 faldt ned i Frankrig i nærheden af Orgueil og et, som i 1938 faldt ned i Centralafrika. De fandt deri vokslignende hydrocarbon. De skilte voksmolekylerne fra andre elementer og bombarderede dem med elektroner for at bestemme deres natur.

Resultatet af disse forsøg kunne videnskabsmændene næppe tro. Den voksagtige substans var organisk og ikke uorganisk. Det betød, at vokset havde gennemgået en biologisk proces, en proces som indeholdt liv.

De forstenede rester fra rummet blev erkendt som en-cellede dyr, som Dinoflagellaten eller Chrysomaonaden, og som kun lever i søer og damme. Men én art var ulig enhver jordisk organisme. Dr. Claus fra New York universitetet er sammen med andre eksperter også ansvarlig for denne overvældende opdagelse.

„Hvor end denne meteorit kommer fra — der var liv der", fastslår dr. Meinschein.

Australien Flying Saucers Review, jan 1962
UFO-Nachrichten nr. 75/62
Oversætter: *Slej*

Videnskaben tillader een sandhed — kirken tillader så mange, som der er brug for!

HC.

Nyt fra solsystemet

Ought to be translated

1. *Merkur:* Ved at observere mørke aftegninger på den lille planets overflade, er man kommet til den slutning, at planeten altid vender samme side mod solen. Der skulle dog være et bælte langs dag- og natsiden, hvor temperaturerne er tålelige. Planetens tyngdekraft er beregnete til 27 % af Jordens. Astronomerne mener i dag, at den mest af alt minder om Jordens måne.

2. *Venus:* Den 14. dec. passerede den 202,5 kg tunge Mariner 2 Venus i en afstand af 34.110 km. Ved analyse af de målinger, den sendte tilbage til Jorden over en afstand på 57,28 mill. km viste det sig at

a) Planeten har så godt som intet magnetfelt,
b) Planeten har ingen Van-Allen bælter,
c) Den er ligesom Jorden omgivet af en „sky" af kosmisk støv.

I januar vil flere oplysninger blive offentliggjort. Her er de foreløbige konklusioner:

1. Det er ikke overraskende, at den intet Van-Allen bælte har, da der kræves et magnetfelt til at indfange de kosmisks partikler, som udgør et sådant bælte.
2. Planetens dag er mindst een måned, muligvis mere. Jordens kraftige magnetfelt skyldes den hurtige omdrejning.
3. Den temperatur på over 300° C man tidligere har målt fra Jorden skyldes Venus-ionosfæren. Den er særlig kraftig, da den ikke bliver beskyttet af Van-Allen bælter.
4. De egentlige temperaturmålinger er endnu ikke endeligt bearbejdede. De skulle dog efter hvad man mener være fuldt ud tålelige. Der skulle efter de første resultater være mulighed for liv på planeten. Russiske videnskabsmænd mener, at der er vulkansk aktivitet på Venus. Tyngdekraften er beregnet til 88 % af Jordens.

3. *Mars:* Ved hjælp af radioteleskoper har man fundet, at temperaturerne på Mars ligger mellem ÷ 73° C og + 27° C. En russisk raket er på vej mod planeten for at foretage målinger og fotografere. Dette vil ske den 1. juni.

4. *Jupiter:* Man har fundet, at der er betydeligt mindre ammoniak og methan end først antaget i Jupiters

og Saturns atmosfærer. Det har vist sig, at den øvre atmosfære består af brint.

Mariner 2 var den 28. dec. 104 mill. km fra Jorden, og den sendte stadig tydelige signaler tilbage. Mariner 2 har bekræftet eksistensen af uafhængige svage magnetfelter i rummet.

(F. P.) H. S.

Seks eksperimenter - der skal udføres af Venusraketten

Ought to be translated

Mikrobølge radiometret vil finkæmme Venus' overflade for at opfange elektromagnetisk stråling i båndene 13,5 og 19 mm. Eftersom 13,5 mm er et sted i spektret, hvor der er et mikrobølge vand-absorberingsbånd, vil vanddamp over en vis minimumscontrentration i Venusatmosfæren blive opdaget. Ved at bemærke temperaturdifferencerne ved målingerne i de to bølgelængder kan dette afgøres.

19-mm bølgelængden vil også blive brugt til at afgøre, om høje venusianske temperaturer skyldes en tæt ionosfære eller opstår på planetens overflade. Når mikrobølgeradiometret undersøger planeten, vil det opdage større elektronkoncentrationer ved bøjningen eller kanten af planetskiven. Hvis de høje temperaturer opstår på overfladen, vil et overblik tværs over planeten fra runding til runding vise gradvise ændringer.

Det infrarøde radiometer vil operere fra 8 til 9 og fra 10 til 10,8 microns for at opdage huller i Venus' skydække og hvor stor mængde hede, der undslipper gennem hullerne ud i rummet. Hvis der eksisterer sådanne huller eller revner, vil man opdage en forskel mellem de to målinger. I 8—9 micron området er atmosfæren gennemsigtig, mens den lave atmosfære skjules af kuldioxyd i 10—10,8 micron området.

Et magnetometer vil måle styrken og retningen af såvel interplanetare som venusianske magnetfelter, idet fartøjer nærmer sig planeten. Det menes i øjeblikket, at det planetare felt skyldes en flydende bevægelse i Venus' indre.

Høj-energi strålingen skal måles med et ionisationskammer og tre Geiger-Müller-rør. Sammen vil de måle antallet og intensiteten af kosmiske stråler, alfapartikler, tungere atomkerner og elektroner.

Strømningen i og tætheden af solplasmaet og dets partiklers energi vil blive bestemt direkte gennem en plasmadetektor ombord i Mariner. Man ved meget lidt om solplasmaet; nogle føler, at det er en udvidelse af solens korona.

En detector for kosmisk støv vil måle støvets strømning og momentum (produkt af hastighed x masse). En akustisk indretning, der består af en firkantet magnesiumplade med en krystalmikrofon i midten vil måle slagkraften i kosmiske støvpartikler.

Partikelbombardementet opfanges og bevares via mikrofonen, hvis strømafgang pirrer en strømfølsom forstærker. Antallet noteres på to tællere, en for partikler med stort og en for partikler med lille momentum.

Electronic Design 2-2-62
Cosmic Newsletter nr. 11/62.

UFO - observationer over Skandinavien

Ought to be translated

Fra den 14. december 1962 til den 9. januar 1963 er der til SUFOIs Rapportcentral indkommet i alt 5 rapporter, alle fra 1962, således at det samlede antal rapporter nu er bragt op på 1941. Deraf er nøjagtig 150 fra 1962.

Da oversigten over det samlede antal UFO-rapporter undergår meget få forandringer, bliver denne fremover kun bragt hvert halve år sammen med kalenderen.

Den første rapport er så gammel som 3 måneder, men den er ikke desto mindre ganske interessant. Observatøren er en 13-årig pige fra Viborg, hvis navn vi ikke kan nævne her. Pigen var sammen med resten af familien gået i seng tidligt, men hun stod op igen kl. 23,50 for at se til sin grædende lillesøster. Da hun kom ud i køkkenet, så hun gennem vinduet et rundt, rødt objekt — af størrelse som „en tennisbold". Hvor stort objektet har været i udstrakt arm vides ikke, men hvis det har været som en tennisbold i udstrakt arm, må det have været usædvanligt stort. Observatøren iagttog objektet i et minut, medens det cirklede rundt i en meget stor, lodret kreds. Samtidig udstødte det en hvæsende lyd. Midt på objektet sås en blå plet. — Pigen forsøgte at vække sin fader, men han ønskede ikke at se „spøgelset".

Dernæst forsøgte hun at få fat i et fotografiapparat, men skabet, hvori det lå, var låset, så hun opgav det. — Da hun vendte tilbage til vinduet, var det, som om en sky indhyllede objektet i løbet af et øjeblik — og det var væk! „Men", fortæller pigen, „pludselig så jeg noget hvidblåt 'noget', der zig-zaggede sig meget hurtigt ned mod jorden. Det lignede englehår eller fehår på juletræerne".

En eftersøgning efter fehår dagen efter gav intet resultat. Pigen var af den formening, at objektet var temmelig langt væk, mindst en kilometer uden for bygrænsen, medens hun selv befandt sig i centrum af byen. Objektet blev set i nordvestlig retning og var ret højt på himlen.

Pigen er af sin skolelærer blevet karakteriseret som sanddru og absolut uden „livlig fantasi".

Den 7. december kl. 00,30—00,42 blev der set et objekt, orangefarvet og fem gange så stort som en stjerne. Det var forsynet med korona. Observatør var herr P. H. M., og observationsstedet var Roust pr. Varde. Objektet gik lydløst over himlen med ca. 10 grader i minuttet i en højde af 15 grader over horisonten. Kurs: Øst/vest. Et vidne.

Vi har endnu en meget interessant observation: En Adamski-tallerken på nært hold. Observatør er herr H. Skjoldby Petersen fra Roskilde, Observationsstedet: Helligkorsvej, Roskilde. Observationen fandt sted den 14. december kl. 19,15. Herr Petersen fortæller følgende: „Jeg var på vej hjem på cykel, da en pludselig indskydelse fik mig til at se i vejret. Og der, lige over mig, fløj der en genstand med retning mod syd-øst. Den havde en pulserende korona, der skiftede fra stærk gult til næsten hvidt. Selve genstanden havde et konstant, kraftigt gult lys. Jeg kunne se to kugler under den, og i midten var der en tynd stang, ligesom en teleskopantenne. Genstanden forsvandt pludselig, som når man slukker for et lys". Supplerende oplysninger: Vejret var klart og stille. Temperatur ÷ 2 grader. Objektets korona var større end selve objektet. Grunden til, at observatøren kun så to kugler, var muligvis den, at den ene halvdel af objektets underside var sløret på grund af det stærke lys, således at ingen detaljer kunne ses. På toppen af det klokkeformede objekt sås et eller andet, der var rundt og utydeligt. Objektet lå skråt i luften. Observatøren anslår selv objektets størrelse til 30 meter i diameter og dets hastighed til 35 km t. Samlet observationstid 20 sekunder.

Vi har modtaget en rapport fra den 24. december kl. 15,50—15,57. Observationssted Brede nær København. Observatøren iagttog i løbet af 7 minutter 5 forskellige runde objekter, de fire første med samme kurs. De havde alle fem korona.

Den sidste rapport er fra Vong nær Bramminge. Observationstidspunkt 21. december kl. 19,26—19,28. Observatør er herr H. V. Petersen sammen med tre vidner. Objektet, man iagttog, var af form som en hasselnød, tiørestort og havde tre forskellige farver: Orange, gult og lilla. Objektet, der var lydløst, fløj fra nordvest mod sydøst med en hastighed af 1½ grad i sekundet. Vejret var klart med frost og vindstyrke 4 fra sydøst.

Der er ikke indkommet nogle detektorvarslinger i den forløbne måned.

Skandinavian UFO - Sightings

During the period December 13th — January 9th SUFOI has received only 5 UFO-reports, however two of the sightings are remarkable good.

Observationplace: Viborg, Denmark. Time: 31 10 11,50—11,51 pm. Object: Round, red with a blue dot in the middle of the object. Sound: Hissing. Movement: In a vertical circle. A cloud (or maybe the gravityfield) suddenly made the object disappear. The sky was without other clouds. When the object disappeared „Angels Hair" was seen falling from the object. A search next day for angels hair was without any results.

Observationsplace: Varde, Denmark. Time: 7 12 00,30—00,42. An orangecoloured object with a corona. Size five times a star. Heading: East/West 15 degrees above horizon.

Observationsplace: Roskilde, Denmark. Time: 14/12 07,15 pm. Object: A bell-shaped saucer, Adamski-type. It had a pulsating yellow-white corona. The objects light was yellow and strong. No pulsating. Two balls were seen at the bottom. In the middle of the bottom something with resemblance to an antennae was seen. Size: Diameter 100 feet. Heading. Southeast. Speed: 25 miles per hour.

Observationplace: Brede, Denmark. Time: 24/12 03,50—03,57 pm. Objects: five different were seen not at the same time. They had different colours and all of them had corona.

Observationplace: Bramminge, Denmark: Time:

with the colours orange, yellow and lillac. Size: ½ 21/12 07,26—07,28 pm. Object: Shape of a nut and inch at arms length. Heading: NW/SE.

En udfordring til åndelige ledere

Jeg kan ikke forestille mig nogen regering, eller nogen militær gruppe, ligemeget fra hvilken nation, fremkomme med sandheden om vore besøgende fra rummet. Om de gjorde, ville også de blive udsat for en krydsild af spørgsmål fra hovedparten af befolkningerne, og det hele ville forblive ligeså polemisk, som det er den dag i dag. Emnet vil, som tilfældet jo også er i øjeblikket, i massernes tanker være underkastet en fjendtlig fortolkning.

Der er dog kun ét svar på et problem, der er langt fra at være lille; for den gåde, de interplanetariske besøg er, er af et universelt aspekt, fordi det omhandler universelle principper. Alle faser af liv er indeholdt. Vi burde interessere os for meget mere end blot og bar den dramatiske tanke at kunne flyve gennem rummet i menneskeskabte fartøjer. Det er kun en ganske lille del af hele historien. Når dette først er gået op for mennesket, vil disse fartøjers tilsynekomst stadfæste et bevis for dets eventuelle skæbne, som indtil nu aldrig har kunnet være andet end et håb. Ikke alene det, men det er bestemt til at udvide jordmenneskets bevidsthed til en mere kosmisk opfattelse ved at løfte ham højt op over hans nuværende indskrænkede uvidenhed. Ved at udfordre ham til at tænke på kosmos og hans tilknytning dertil, vil han glemme de betydningsløse stridigheder, der igennem årene kun har bragt ham sorg her på Jorden.

Virkeligheden om disse skibe fra andre planeter tilhører kosmos selv. Derfor, de der bedst kunne fremkomme med sandheden overfor hele menneskeheden og etablere venlige forbindelser mellem os og vore gæster, må være denne klodes store religioner, der kunne stå sammen i hvert fald om dette ene formål. En sådan forening vil uundgåelig føre til yderligere enighed, og man vil opdage, at forskellene i tro og i dogmer ikke er så stor endda. Ikke så stor, at de er en længere diskussion værd. Jeg tror, hele dette fænomen har nået et punkt, hvor det vil blive genkendt som en opfyldelse af længe nærede drømme og håb, hvorved mennesket endnu engang vil forstå sit slægtskab med kosmos selv.

Eftersom kirken har påtaget sig det ansvar at bibringe mennesket en forståelse af hans forbindelse med Skaberen, forekommer det at måtte være kirkens opgave at proklamere virkeligheden om disse interplanetariske besøg og sandheden om dem. Dette ville så garantere en ærbødig, fremfor en fjendtlig holdning for alle menneskers vedkommende. Ved at opnå dette kunne kirken da grundlægge en forstående indstilling, hvorved en begrænset undersøgelse (af problemet) ville følge, der tillader vore mere udviklede brødre at give os mere nyttige oplysninger om det univers, om hvilket vi dog ved så lidt. Vore rumbrødre kunne da ønskes velkomne i vore hjem og i vore byer som venner og lærere.

Fremragende bevismateriale til støtte for disse muligheder kan findes i alle større religioners lære, F. eks. anerkender en af de største religioner, katalocismen, at et menneske født i denne verden kan blive overført til det sted, de kalder „Himlen", i sin jordiske form. Dette er, hvad der er beskrevet i afsnittet om Jesus' opstandelse, — og hvad der er af nyere dato, deres anerkendelse af, at Jomfru Maria selv forlod Jorden på denne måde. Så var der beretningen om Elias, der blev taget bort i en „ildvogn", og mangfoldige lignende skildringer.

„Fader Vor" er i sig selv en anerkendelse af en verden eller et sted, der kaldes „HIMLEN", „Ske din vilje på Jorden, som den sker i himlen". Såfremt Faderens vilje kan ske på Jorden på samme måde, som den sker i himlen, har man indrømmet, at Jorden kan blive bedre, end den er nu, eller, blive som Himlen er. Det er også en indrømmelse af, legemer kan blive taget bort fra denne verden i det jordiske hylster til et eller andet Nirvana ude i himmelrummet. Ydeligere udgør det en anerkendelse af, at mennesker fra rummet er i stand til at besøge Jorden i deres egne legemer.

Eftersom „Fadervor" beder om at forholdene måtte blive på Jorden, som de er i himlen, kan man spørge, hvordan dette skulle kunne opnås, medmindre de himmelske væsener, mænd eller kvinder kommer til jorden fra et lykkeligere „foroven" og lærer os deres måde at leve på, således at vi kan blive tilstrækkeligt oplyste til at oprette vor egen himmel på Jorden, som de har gjort det i *deres* verdener? Alt dette peger

blev ledet ind i en kanal af kosmisk forståelse, som på de store religioner, uanset hvilket navn, de er kendt under, som de ansvarlige kilder til viderebringelse af denne sandhed til menneskeheden. Sagde Jesus ikke selv: „I min faders hus er mange boliger"?

Hvis de store kirkesamfund eller religioner svigter deres hjorde i denne opgave, må de bære ansvaret for, ligegyldigt hvad der vil ske menneskeheden fra nu af. Vi befinder os ved den endelige korsvej. En af to ting kan ske. Ved hjælp af disse besøgende kan vi blive den største og den eneste blivende civilisation, denne verden nogen sinde har kendt — blivende, fordi verdens folkeslag vil være forenet — eller vi kan fuldkommen udrydde hinanden under en atomkonflikt, således som verdens førende videnskabsmænd er klare over.

Således er nødvendigheden af denne sandhedens proklamation angående realiteten bag vore interplanetariske brødres besøg langt mere alvorlig, end gennemsnitsmennesket lader formode. Modtagelige sind og vidtrækkende udbredelse af oplysninger er nødvendige, for at mennesker overalt på Jorden kan få forståelsen af, hvad der står på spil. Profetier, sådan som de er nedskrevet, vil gå i opfyldelse enten på den ene eller den anden måde — enten *vil* Himmeriges Rige blive oprettet her på jorden — eller en komplet udryddelse af Jordens befolkning vil blive det uundgåelige resultat. Valget ligger hos mennesket selv. Men det egentlige ansvar hviler på skuldrene af verdens åndelige ledere.

George Adamski.

/ Svend Larsen.

Adamski skriver

I Bibelen fortælles, at GUD har givet mennesker på Jordens mange talenter. Det vil sige, at GUD har givet hvert eneste af os evner til at udføre forskellige opgaver på Jorden. Det er det, vi betragter som skæbne og formål. Denne ufattelige mangfoldighed af forskellige egenskaber vil bevirke, at ikke to skæbner vil forløbe ens.

Der er forskel mellem kosmisk tankegang og personlig tankegang. Ved kosmisk tankegang vil evnerne give sig til udtryk på en anden måde, så de vil blive til fordel for alle på Jorden. Hvorimod personlig tænkning altid vil være rettet mod tilfredsstillelse af egne interesser (Ego), hvilket vil være i modstid med det formål, som er evnernes naturlige væsen, og som de er skabt til.

Hvad er da kosmisk tænkning? Det er, når tankerne er rettet mod det universelle, og når selviske interesser er udelukket. Som et eksempel kan nævnes en medicinsk videnskabsmand, der i adskillige søvnløse timer opholder sig i sit laboratorium og udfører omhyggelige eksperimenter for at finde frem til et lægemiddel, der kan lindre og fjerne lidelser. Han spekulerer ikke på egne interesser. Men når han finder løsningen, giver han den videre til fordel for alle i verden. I denne gerning udnytter han de egenskaber og evner, han er født med, og dermed fuldbyrder han den skæbne, han er bestemt til.

Personlig tænkning forårsager adskillelse fra det kosmiske formål fordi det misbruger de medfødte evner til tilfredsstillelse af egne interesser. Dette er foragt for giveren af alle talenter. F. eks. kender jeg en ung pige, der er velsignet med tre talenter, og hver eneste af dem ville kunne glæde ens hjerte. Hun ejer en vidunderlig sangstemme — er musikalsk og har anlæg for at spille — tillige har hun et naturlig talent for at udtrykke sig i dans. Hun har imidlertid ikke udnyttet en eneste af disse muligheder. På grund af manglende tro på sig selv til at udvikle sine evner, har hun negligeret dem, og i stedet for har hun giftet sig, for i et ægteskab at finde personlig betryggelse.

Lad os nu se, hvad resultatet vil blive af sådan en selvisk handling. For det første vil hun aldrig blive lykkelig, fordi længslen efter at få brugt sine naturlige evner ustandseligt vil plage hende. Den betryggelse, hun søgte, vil være underordnet. Derimod, hvis hun havde udviklet sine medfødte talenter til det, som var bestemt for hende, ville belønningen have været ubegrænset og hendes tryghedsfølelse sikret.

Nu et andet eksempel: Denne person har beviste evner — skænket af Skaberen — til at forklare om livets mysterier for de mange, der søger lærdom. Alligevel ejer han ikke tilstrækkeligt tro på Skaberen af disse evner og udfører i dag et ganske almindeligt job for sin egen betryggelses skyld. Sådanne mennesker vil aldrig blive lykkelige, fordi de bestandig vil føle længsel efter at få lov til at udtrykke deres naturlige evner til det formål, de er bestemt til.

I 1926 drev jeg forretning i det vestlige Amerika med udsigt til at blive en rig mand, indtil jeg en dag

jeg følte at have haft i mig så langt tilbage, jeg kan huske.

Indtil den dag, hvor denne tilskyndelse åbenbarede sig, havde jeg aldrig haft mod og styrke til at stå frem for en forsamling. Selv derefter prøvede jeg at eliminere følelserne i et par uger. Det var på grund af mangel på tillid til mine evner til at gennemføre mine ideer. Altså, jeg havde økonomisk betryggelse i min forretning, og der var ingen sikkerhed for det samme på det nye område. Omstændigheder, som jeg ikke selv var skyld i, forårsagede, at min forretning gik i stykker, og jeg blev derfor tvunget ind på det nye område. Jeg har ingen beklagelser over, at jeg skal bruge de evner, der er blevet mig givet for at fuldbyrde det formål, hvortil jeg blev født.

Selv om jeg ikke har sikkerhed i form af velstand, har jeg en stadig tryghed, som er langt større end den, jeg kunne have fået gennem nogen menneskelig form for sikkerhed. Jeg savner intet, — hver dag giver det nødvendige, og det vil fortsætte så længe, jeg på bedste måde bruger mine evner til Skaberens formål.

Det er forskellen på tænkning i egne interesser og på at have mod til at udnytte vore kosmiske muligheder. *George Adamski* (sign.)

Alfred Hansen.

Hvordan begyndte denne verdens religioner?

Landet Shinar — Old-Babylonien.

Efter den store syndflod, — fremgår det af de endnu bevarede ældgamle optegnelser og håndskrifter fra alle kulturer, grundlagde et folk — nu kendt som Sumerer — en stor, verdensherskende kultur i Landet Shinar. Landet Shinar er nu kendt som Old-Babylonien og var beliggende omkring floderne Eufrat og Tigris.

Nimrod, verdens første store selvhersker, underlagde sig, sammen med sin hustru Semiramis, herredømmet over dette folk. På grund af landets høje kultur bredte den sig over næsten hele den kendte verden.

Fra de ældste overleveringer berettes, at de tidligste primitive religioner var funderet på en tilbedelse af vitale kræfter. Mennesket sammenlignede disse kræfter med dets egne egenskaber, som værende en blanding af alle ting, og gav dem udtryk i former, som ånder i slægtled og formering — mand og kvinde — som i den menneskelige familie. En tredie figur var includeret i form af en drengegud (Barnet). Disse ældgamle guder var tænkt som værende en „Treenighed" — mand, kvinde og barn.

De store herskere over disse oldtidsfolk blev betragtet som gudernes repræsentanter over for mennesket, og senere som guder selv i menneske-skikkelse. De forskellige lande omkring det Babyloniske Kongedømme antog de samme hovedideer om guder og gudinder, men havde andre navne for de forskellige guder.

Sammen med folket voksede Nimrods magt og anseelse, og inden længe var de omkringliggende territorier under ét hoved. På den tid var det for det meste solen og slangen, der almindeligvis blev benyttet som symboler for guderne. Nimrod og Semiramis var de menneskelige repræsentanter for disse folk. De var gudefødte og betragtedes som guder inkarneret i menneskeskikkelser. Det primære i disse tidlige religioner var dette, at en „Frelser" ville blive født, som skulle komme og frelse hele menneskeheden.

Da Nimrod mødte en voldsom død, huskede Semiramis disse gamle lærdomme og besluttede at forene eller sammenblande sol — slangetilbedelsen, som var fostret af Nimrod, med den lære, at en frelser skulle komme.

Ifølge optegnelser, oversat af moderne lærde, besluttede hun at gøre Nimrod, sin afdøde mand, til denne frelser og sikre sig selv stor magt ved at indtage en stilling som moder til en overnaturlig genfødt Nimrod. Nimrod havde vundet sig så stor popularitet hos folket, at hans død blev begrædt i århundreder ved store ceremonielle fester. Folkets store mindefester for Nimrod gjorde det let for Semiramis at muliggøre hendes plan. I live havde hans undersåtter tilbedt ham som en gud, og hans indflydelse havde strakt sig ud over det meste af den befolkede verden. I døden ville Semiramis gøre ham til frelser for menneskeheden. Hvorledes blev dette fuldført? Hun var en smuk kvinde, og rundt blandt folket var der allerede helgenbilleder af hende og Nimrod.

„Planen, som var så eminent formet, tog sin begyndelse. Semiramis vandt hæder fra sin afdøde og tilbedte husbond, og efterhånden blev de begge kaldt ved navnene Rhea og Nin, eller „Guds moder og søn", og tilbedt med en begejstring, som var utrolig, og

deres helgenbilleder blev stillet frem og tilbedt af alle. Overalt, hvor Nimrod var gengivet som neger, var det .... en hindring ... Det, der var nødvendigt, var at udlægge læren således, at Ninus (Nimrod) blev tilkendegivet i en person, som skulle være en guddommelig søn af ren hudfarve, overnaturligt født af en enkekvinde". (Hislop, The Two Babylons, p. 69).

Babylons præster lærte folket, at de havde direkte forbindelse med Gud, og deres forklaringer blev godtaget uden spørgsmål. Når præsterne kundgjorde, at Semiramis havde undfanget et barn ved Guds ånd, troede de det. Da barnet var født, blev det omtalt som Nimrod, overnaturligt født, som Gud i menneskelig skikkelse. Anekdoter om hans mirakuløse livstilværelse cirkulerede og blev troet af folket. Dette forbillede er, gang på gang, gennem århundreder gengivet som en ny „Frelser" i forskellige tidsaldre.

Alle mennesker er ikke lige godtroende, og modstand opstår hurtigt mod disse former for tilbedelse. De ydre ritualer blev ændret for at skjule forførelsen, så folk ikke skulle opdage, hvad der var den rette hensigt, når de bad i templerne. „Mysterierne" og de gamle broderskaber blev født. Hemmelige skikkelser, kun kendt af de indviede, blev stedfortrædere for helgenbillederne af Nimrod og Semiramis. Det gjorde ingen forskel for Semiramis eller præsterne. Guldofringerne kom dem selv tilgode.

Denne skik blev roden og grundlaget til de mange old-babyloniske mysterier. De indviede i disse nye religionsformer fik forklaret betydningen af de hemmelige skikkelser (slanger, guldkalve o. s. v.) af ypperstepræsten, som var betitlet „Peter" i det primitive Chaldee, — mysteriernes sprog. Peter betyder „Fortolker" (Parkurst's Hebrew Lexikon, p. 602), og hans opgave var at udlægge disse mysterier for de indviede, foruden for folket selv, således, at de virkelig troede, de tilbad Nimrod og Semiramis. Det var en af disse fortolkere eller Petere", der var i Rom længe før Kristi tid. Han blev forvekslet med Kristi apostel, Peter.

Efterhånden, som menneskene spredtes ud over Jordens forskellige områder, førte de den nye religionsform med sig, og snart havde de, der boede i de fjerntliggende egne, navne på guderne på deres eget sprog. Selv om disse varierende navne blev tilpasset de lokale områder og lande, blev de identificeret med de samme — for at udgøre en „Treenighed", som de var blevet førhen.

Semiramis blev kaldt Isis i Ægypten — Ceres i Grækenland — Astarte i Syrien og Sybele i Rom. Nimrod var Osiris i Ægypten — Tammuz i Føniken og Assyrien — og Bacchus i Grækenland og Rom. Det meste af dette er velkendt fra skolerne, men de, der er uinformerede på dette område kan se, hvorledes læren fra Semiramis og Nimrod begyndte, for derefter at spredes ud over den ganske verden.

Som et bevis på, at de forskellige guder i virkeligheden repræsenterer det samme væsen under forskellige navne, viser illustration nr. 1, som er en oversættelse af kile-skrifterne fra Britisk Museum. Andre skrifter er i sin helhed i overensstemmelse med optegnelser over guder som Nimrod. På den måde blev den samme gud ofte tilbedt i forskellige aspekter.

Læg mærke til, at ét tilfælde går teksten så langt som til at ligestille den fuldstændige samling af guder med Ninutra. De andre guder er mere dele af hans legeme. Ninutra kan, i forskellige forbindelser, føres tilbage til Ninus eller Nimrod.

I de forskellige lande, hvor Semiramis var kendt under andre navne, blev hun betragtet som „Guds hellige Moder" og tilbedt som sådan. Hendes „fortolkere" havde hurtigt monopoliseret hele læren, både hellig og vanhellig, og kun de indviede i mysterierne havde lov til at tilegne sig den. Det babyloniske folk blev snart fuldstændigt domineret af præsterne. De fik ikke at vide, hvad der nødvendigt for „frelse", før de viste præsterne blind og ubetinget underkastelse.

For at sikre dette herredømme blev trosbekendelsen oprettet af præsterne over 4.000 år før Kr. f. Hver eneste discipel blev påbudt at skrifte enhver handling for præsten, og før end sådant skriftemål var udført, kunne ingen optagelse finde sted. „Salverte henleder opmærksomheden på, at denne skriftemålsform, som er observeret i Grækenland, tydeligt kan efterspores til babylonisk oprindelse: Alle grækere fra Delphi til Thermopylae blev indviede i templet i Delphi's mysterier. Deres tavshed i forbindelse med de ting, der var påbudt dem at holde hemmelige, var sikret ved frygt for straffereglerne, hvor de blive sigtet for méned, og efter indvielsen blev aspiranterne, af „Overskriftefaderen" aftvunget en bekendelse, som nedfældede større frygt i præsterne for hans indiskretion end det gav ham grund til at frygte deres". (The Two Babylons, by Hislop, p. 9).

„Hovedformålet med, at ypperstepræsten, før indvielsen, afkrævede kandidaterne en bekendelse af deres

skjulte fejl, mangler og synder var netop for at få dem under fuldstændig indflydelse af de, hvor deres sjæls inderste følelser, og hvor deres vigtigste hemmeligheder blev bevarede" (Hislop, p. 10).

I overensstemmelse med den grundsætning, hvoraf skriftebekendelsen voksede, gjorde disse tidligere præster fordring på at være ene om at besidde den sande lære, hvad angik mysterierne om Gud.

Uden nødvendigvis at fordømme denne praksis, har jeg konstateret, at der hverken i Bibelen eller på Kristi tid er skabt grundlag for udøvelse af en sådan praksis. Dens indtrængen i kirken skyldes indflydelse og påvirkninger fra forskellige babyloniske kilder. Den blev antaget af kirken, tillige med mange andre ritualer og trosformer, i bestræbelsen for lettere at kunne tilegne sig lydighed af de nye omvendte, som var i en tilstand af usikkerhed på grund af deres ændrede religion. Det var forståeligt, at mange blev omvendt simpelt hen ved, at de fik et sværd over deres hals og blev givet valget mellem omvendelse eller fortabelse.

Gennem middelalderen gik kirken ikke af vejen for hverken mord eller tortur, hvis den mente det betød „Sjælens Frelse".

I alle de babyloniske templer var helgenbilleder af Guderne. Det synes dog ikke at være tilfældet, at tilbedelsen af disse helgenbilleder var ren afgudsdyrkelse. Præsternes teori var den samme, som den altid havde været, at tilbederens sind blev rettet mod betydningen af symbolet. Hos mange af den uvidende masse var det alligevel sådan, at gudebilledet utvivlsomt var Gud — og Gud var gudebilledet.

Hvert af de babyloniske templer havde sin præstestab. Under deres ansvar var helgenskrinene og helgenbillederne og bønnens ledelse betroet. Disse kirkefyrster levede i selve templet eller i nærliggende huse, bestemt til deres brug. De giftede sig og stiftede familie nøjagtig på samme måde, som i alle andre erhverv, og deres stillinger i deres præstelige embeder blev overdraget til deres sønner. I mange tilfælde blev det hellige kollegium rekruteret fra den almindelige befolkning, og der var på den anden side heller ikke mærkbar forskel, når det drejede sig om udlændinge. Under udførelsen af deres religiøse ceremonier var præsterne formelle og værdige. Deres dragter var rigt udstyrede til det yderste, og den offentlige gudstjeneste var pompøs og strålende. Altrene var skjulte under skyer af røgelse; kostbare gaver blev lagt på skrinene. Ofre blødte for at tilfredsstille gudernes hunger.

C. A. Honey.

Fortsættes i næste nr.

Hvad betyder Ego?

Ifølge leksikonet er definitionen af „Ego" lig med „Selvet". I mine, såvel som i Mr. Adamski's artikler, har ordet en noget videre betydning.

Hver person er et ego, en bevidsthed, en personlighed eller enkelt individ. Intet er fuldstændigt „ondt" eller fuldstændigt „godt". En vis form for ligevægt vil altid være til stede. Der vil altid være to sider i samme sag, og to synspunkter vil forekomme i samme spørgsmål. Enhver ting, der drives til yderlighed, er uønskelig, hvad enten det yderliggående benævnes „ondt" eller „godt".

Med hensyn til det menneskelige „ego" skal to ting tages i betragtning, en ønskelig og en uønskelig. Den ene part af det menneskelige ego er „det permanent eksisterende væsen, hvem alle bevidsthedstilstande og egenskaber tilhører". Til den del af egoet, der er personlighed — personen — hører det, vi kalder for den „fysiske bevidsthed", som beskrevet i tidligere artikler. Den anden del af egoet er forenet med de åndelige eller underbevidste bevidsthedstilstande og egenskaber.

Den først nævnte del af egoet, den fysiske bevidsthed, vil dø sammen med personen. Den anden del er det „højere selv" den „kosmiske bevidsthed", „sjælen" eller hvilket udtryk man ønsker at benævne det med. I den almindelige opfattelse af, hvad egoet er, har det altid været gældende praksis kun at forbinde det med den fysiske del af personen. I artikler af Mr. Adamski og mig benyttes sædvanligvis benævnelsen „ego" i flere udtryksformer, alt efter hvilket område af egoet, vi ønsker at behandle. Denne fremgangsmåde benytter vi for at gøre stoffet i vore artikler lettere forståeligt for de, der forsker i andre filosofiske emner.

Når vi taler om at undertrykke eller udelukke egoet, må vi bringe den uønskede del af dette under kontrol og i balance i forhold til de universelle love, således at egoet, fremfor at være i opposition, er lydig mod naturlovene. Det er en „klatren op ad trappen mod visdom", som efterhånden bringer det fysiske ego i samklang med de rette ting, så det vil kunne overvinde døden og bevæge sig ind i det næste liv.

Egoet kommer til udtryk gennem individet ad to veje: Den ene benævnes som „altruisme“ og er ønskelig. Hvorimod den anden er uønskelig og kaldes „egoisme“. Altruisme er hengivenhed og interesse over for alt, undtagen for individet selv. Egoisme er, når de højeste og bedste egenskaber i den menneskelige natur er rettet mod sig selv til fordel for egne interesser. Det er indbildskhed, forfængelighed, hovmod og andre menneskelige tilbøjeligheder, vi er nødt til at undertrykke eller kontrollere, hvis vi ønsker at gøre fremskridt og/eller avancere. (Må jeg gøre opmærksom på, at jeg i mine artikler anvender ordet „ego“, som udtryk for de uønskede tilbøjeligheder og bruger andre benævnelser for de ønskværdige).

I Georg Adamski's bog „Telepati“ side 9 i tredie afdeling (side 67 dansk udg). kan vi læse følgende: „Vi er en stærkt egoistisk masse. Hvis du skulle foretage en personlig analyse af dine mentale reaktioner, vil du finde, at 99, 99 % af dine tanker angår dig selv, dit hjem, din forretning, din ægtefælle, børn og ejendele. Når man difinerer dette, er 85 % af dine tanker helliget ideen om selvbevarelse, de andre 14,99 % til selvglæde. Dette levner kun 1/100 %, der kan helliges en søgning efter universel kundskab“.

Mennesket må have en bestemt grund til at handle, først som en pligt til evig fortsættelse af „Jeget“, derefter fordi handlingen bringer glæde. Begge disse er rent selviskhed og skaber denne modstandsspærring mod universel kundskab. Denne selvinteresse, skabt ved koncentration af cellebevidsthed, kan vi kalde „jeg'et“ eller ego'et“. På grund af vor mangel på forståelse er det dette menneskelige „ego“, som vi søger at bevare for alle tider.

Det er „ego“, der er årsag til, at mennesket vrager sin Skaber og forsvarer sig selv over for GUD. De klatrer op på tinderne og udfører ceremonier for at blive hellige. Nogle ønsker, at de havde været til stede, da verden blev skabt, uden at være i tvivl om, at de kunne have givet gode råd. Andre samler regnvand, og efter et par ord og sætninger er det blevet til helligt vand. EGO?

C. A. Honey. — Alfr. Hansen.

Den blå planet

Efter sine tre kredsløb omkring Jorden rapporterede Scott Carpenter, hvor vidunderligt smukt, Jordens horisont åbenbarede sig som funklende blåt. Carpenter fremførte den teori, at set fra månen ville Jorden stråle som en funklende blå ring på himlen.

Der ligger mere end en æstetisk hypotese i dette.

Under sine kredsløb tog Carpenter 60 billeder af Jordens horisont for „Massachusetts Institute of Tecnologi“, som har til opgave at føre U. S. A.s rumpiloter tilbage fra månerejser.

M. I. T. fysikerne dækkede den venstre halvdel af objektivet med et blåt filter og højre halvdel med et rødt filter. Opgaven var at fastslå, hvilken del af lysspekteret, der var mest synlig i Jordens horisont. Der er kun en snæver „korridor“, som piloten må ramme for at komme sikkert tilbage gennem atmosfæren, og han må præcis kende sin afstand fra Jorden“ — forklarer Max Petersen fra M. I. T.

Fotografiet i rødt viste nogle nydelige skyer i horisonten, hvor om Max Petersen forklarer, at den tilbagevendende pilot ikke vil kunne konstatere, hvor højt eller hvor lavt, skyerne befinder sig og heller ikke, hvor langt borte de er.

På den halvdel af billedet, hvor der var anvendt blåt filter, var Jorden mørk og uskarp, hvorimod den ydre kant af atmosfæren var klart fremtrædende, som en blå, skarp lysende ring. Det skyldes virkningen af „lysstråle scattering“: Den ydre atmosfære reflekterer eller „spreder“ de fleste af de blå stråler fra solens lys — det er grunden til, at himlen er blå. Spredningen ophører pludselig i en højde af ca. 50 km og tilvejebringer en meget skarp horisontlinje. Tak til Carpenters blå ring. Rumpiloter vil derved have en pålidelig vejviser på vejen hjem.

En Stjernes Død.

Jo mere astronomerne lærer om universet, desto mere føler de sig drevet til at studere nova'er eller eksploderende stjerner. Nogle af disse interesser er af patologisk karakter, fordi stjerne-eksplosioner er naturens mest iøjnefaldende katastrofer. F. eks.: en dværg-nova flammer op til 100 gange dens normale lysstyrke, før den dør hen. Den tilintetgørelsesproces, en super-novaeksplosion forårsager, (en en-gangs-op-

visning i en evighed inden for vor galaxe) flammer så kraftigt, at den kan være synlig ved højlys dag.

I forsøg på at finde en forklaring på disse katastrofer, har nogle få atominteresserede astronomer formodet, at fremskredne civilisationer i rummet har formået at fremkalde thermoneuklare processer, uden de har sørget for at lære, hvordan de skulle undgå at sprænge sig selv i luften.

Mindre menneskeligt er nova'er fængslende for astronomerne, fordi deres voldsomme tilintetgørelse tilvejebringer basis for oplysninger om det kemiske univers. Sidste uge fremkom Robert Kraft, fra Mount Wilson og Palomar Observatoriet, med nogle svar på de gådefulde stjerne eksplosioner. I to år har Kraft haft rettet verdens kraftigste teleskop mod syv dværgnova'er i mælkevejen. Han fandt ud af, at den eksploderende stjerne ved tyngdekraft var forbundet med en nærliggende stjerne.

De to stjerner er i en besynderlig, symbiotisk forbindelse. Den ene er en lille varm, blå stjerne, mens dens partner er en større, rød stjerne. Fordi „stjerneparret's" rotation er så sammenlåst, vil den blå stjerne stadig trække brændbart stof til sig, i form af hydrogengas, fra den røde stjerne. Bevægelsen af systemet bevirker at hydrogengassen i hvidglødende tilstand hvirvles ud i en bane, som ligner et ottetal: En cirkel af ottetallet omslutter den ene stjerne, den anden cirkel omslutter den anden. Forsynet med til stadighed nyt, tilstrømmende brændstof flammer den blå stjerne.

Kraft studerer nu de ordinære nova'er som har en stråleintencitet omkring 100.000 gange deres normale lysstyrke, når de eksplodere, for at fastslå, om det samme bremsering-system også er til stede der. Men Kraft formoder, at den typiske supernove er en enkelt stjerne, biologisk gammel som stjerne betragtet. En supernova forekommer for sjældent i vor galaxe til at studere, siger han, og hvis de forekommer i andre galaxer, vil de være for langt borte til, at vi kan finde liget. C. N./Alfred Hansen

---

Vi efterlyser UFO-nyt, november 1962. Har De et eller flere eksemplarer, De kan undvære, køber vi dem gerne tilbage til fuld pris. Skriv venligst snarest til SUFOI, Rønnealle 9, Sunds, Jyll. og vedlæg de(t) eksemplarer, De kan undvære. Tak.

Uvishedens princip

Januar 1958-nummeret SCIENTIFIC AMERICAN indeholder en artikel, som vi gerne vil gengive (med kommentarer). Den har meget nær tilknytning til problemet om virkeligheden og UFOerne.

Materialister og metafysikere har længe debatteret emnet: opfattelse af virkeligheden. Spørgsmålet om, hvorvidt UFOer er ildkugler" eller tallerkener tilsyneladende kontrolleret af intelligensvæsener, er et spørgsmål om „virkelighed". Er de virkelige eller blot dampskyer med en meget stor elektrisk ladning? Kan man helt ignorere dem som „uvirkelige" fænomener? Militæret søger tilsyneladende at dække sig på denne måde, hver gang et UFO ses. Det er underordnet, HVORFOR mennesker i ansvarsfulde stillinger søger denne tilflugt, men det gør de altså, hver gang de skal forklare fundamentale sandheder i verdensrummet. Nuvel, da disse mennesker bruger billioner af skatteborgernes penge, kan man straks rejse spørgsmålet om deres egnethed til at bruge disse penge.

Følgende er en omtale af problemet, om VIRKELIGHEDEN og UVISHEDENS PRINCIP, således som det opfattes af George Gamow:

Det kan synes at være et paradoks, siger han, at en af hjørnestenene i moderne fysik er noget, der kunne kaldes UVISHEDENS PRINCIP. Tanken om usikkerheden som en regel i videnskaben foruroliger virkelig mange af det 20. århundredes filosoffer. Men uvishedsprincippet har indtil nu bevist sin berettigelse som det mest frugtbringende i forholdet til vigtige spørgsmål inden for den moderne fysik.

Ved indgangen til det 20. århundrede skete en fundamental omvæltning på fysikkens område (lige som det har været tilfældet i midten af århundredet med opdagelsen af UFO-fænomenerne, red.). Mennesker fandt på den tid pludselig ud af, at en af de klassiske love (Newton) om mekanik og energi ikke stemte, hverken med hensyn til atomet eller universet. Einstein gav sig til at genudforske rum, tid og bevægelse, mens opdagerne af atomet frembragte kvanteteorien. Disse nye teorier (i begyndelsen af det 20. århundrede) var så mærkelige, at de stred mod sund fornuft!

Akkurat som en tidligere påstand om, at Jorden

var rund, stred mod sund fornuft, fordi enhver kunne se, at den var flad.

Inden for atomforskningen var der navnlig to opdagelser, der forvirrede fornuften og den almindelige erfaring. Den ene var lysets natur. Som et resultat af Max Plancs, Einsteins og andres arbejde fandt man, at lyset syntes at bestå af bestandele af ren energi — — — FOTONER. Energien i disse fotoner afhang af frekvensen (der svarer til bølgelængden) og svarer til frekvensen (v) gange Plancs konstant (h), der giver den energi, der indeholdes i et lysfoton.

Et stof udsendte og absorberede kun lys i visse bestemte kvanta (fotoner), og da selv tusmørke indeholdt billioner af fotoner, kan vi vanskeligt opdage disse bestanddele. Men Einstein og Compton gjorde et godt stykke arbejde med deres bidrag. „Compton-effekt" var en af disse (forskellen i frekvens hos X-stråler, når de frigør energi ved kollision med elektroner).

Det var meningsløst, for disse forskere havde altså påvist, at lyset optræder BÅDE som bølger og stofpartikler!

Dette kunne ikke være rigtigt, for partikler kan måles med en tredimensional målestok med længde, bredde og højde, mens „energibølger" ikke er tredimensionale — det var ikke VIRKELIGHED i materialistisk forstand. Det vanskelige mentale problem var altså det at skulle acceptere, at visse ting i universet opførte sig både virkeligt og uvirkeligt — både som stråling og som stofpartikel. Fra bølger til partikler og til bølger igen.

Altså, med fortsat argumentation og forskning ville forskellen mellem bølger og partikler blive ophævet. Lysbølger opførte sig virkeligt" i materialistisk forstand — eller ligesom „uvirkelige" bølger. Den sunde fornuft stejlede.

I den gode gamle klassiske fysik kunne et sådant paradoks ikke eksistere. Det var Heisenburg og hans uvishedsprincip, der knæsatte den teori, at KENDSGERNINGERNE ER ALDRIG UROKKELIGE.

Jørgen Viehe

Civilisation er et fremskridt fra en ubestemt, sammenhængende totalitet mod en bestemt, sammenhængende uensartethed . . . HS.

Cosmic Science

Spørgsmål nr. 90. *Fremsendte De i 1943 et manuskript til en Science Fiction udgiver, hvis indhold var det samme som det, De senere rapporterede i „Flyvende Tallerkener er Landet", med den undtagelse, at venusianeren blev kaldt Jesus Kristus?*

Svar: Bestemt nej! Jeg kan ikke begribe, hvad der har fået Ray Palmer til at offentliggøre denne falske påstand.

I 1943, på det tidspunkt, hvor dette manuskript må antages at være skrevet, skrev jeg intet overhovedet. Det var under krigen, og jeg var på en ranch i Vally Center, hvor jeg opdrættede kyllinger, så efter en frugthave og udførte min part som brandvagt. Jeg havde ingen sekretær i de år, og jeg skriver ikke på maskine.

Hr. Palmer indrømmer, at han udelukkende bygger sine påstande på sin hukommelse. Er det ikke besynderligt, at hans hukommelse skulle begynde at fungere 6 år efter at „Flyvende Tallerkener er Landet" var udkommet? Og nu er det 15 år siden dette opdigtede manuskript skulle have været fremsendt — — — hvorfor har han ikke nævnt det før?

Min meddelelse om mødet med Venusianeren i den californiske ørken den 20. november 1952, som gengivet i ovennævnte bog, var det første skrevne jeg har begået af den slags. Det er ikke en opdigtet bog, den er sandfærdig helt igennem.

G. A. — H. C.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål 1: *Er nogle eller alle planeternes måner i vort solsystem beboede?* L. F. Arkansas.

Rumfolkene har baser på vor måne, så vi kunne sige, at den er beboet. Med hensyn til andre måner, f. eks. Saturn's og Jupiter's må jeg sige, jeg ved det ikke. Det er muligt, men jeg har aldrig fået informationer om, at de skulle være det, hverken af Rumfolkene eller George Adamski. Vi ved langt mindre om rummet og rumfolk, end de fleste mennesker forestiller sig. De synes at tro, vi kender alle svarene, men i virkeligheden har vi endnu kun kradset lidt i overfladen.

Spørgsmål 2: *Jeg er absolut uenig med rumfolkene, når de kategorisk benægter, at det astrale eller åndelige univers eksisterer. Blot fordi fysiske instrumenter ikke er i stand til at registrere de høje astral-viberationer, vil dette ikke betyde, at sådanne viberationer ikke eksisterer. Efter døden vil person-bevidstheden og astrallegemet leve og opholde sig på de forskellige astralplaner, alt efter hvorledes personen har levet, mens han levede på Jorden — for at blive genfødt på Jorden eller en anden planet, efter som det passer for hans karma. Min tro og viden desangående er baseret på den kendsgerning, at nogle få fremskredne sjæle er vendt tilbage og har berettet, at astral-planerne har eksisteret i al evighed.*

J. D. Los Angeles, Californien.

Hver og een er fuldt berettiget til at tro og mistro alt, hvad rumfolkene fortæller os som realiteter. Hvis Jesus Kristus var her igen og gav os vejledninger og råd, ville vi selv kunne vælge, hvorvidt vi ønskede at godtage eller forkaste dem.

Rumfolkene benægter ikke astralverdenen for at starte en polemik. De benægter den, fordi den ikke eksisterer, og de prøver på at hjælpe os til at forbedre vor tænkning. De er i en position, hvor de personligt er i færd med at prøve de ting, som vi forkaster eller endnu betragter som teorier. Mange på deres planet vælger selv, hvor de, når de dør, vil genfødes og kan fuldtud erindre deres tidligere liv.

Andre har optrådt som „Skytsengle“ for mennesker på denne Jord, og har således betragtet dem voksende op fra barndom til voksen alder på højere planeter. Disse, som af mennesker på Jorden, betegnes som „store lærere“ lyver ikke, når de fortæller jer, at astralverdenen eksisterer. De tror selv på det, og hvad de tror, er sandhed for dem. Alle, som læser dette nyhedsbrev, skulle vurdere hvert udsagn og derefter selv tage stilling til, hvad de ønsker at tro. Nogle rumfolk, som har levet blandt os her på Jorden i lang tid og Mr. Adamski kan bekræfte det, tillader deres ego'er at tage ledelsen, og de bliver kun lidt bedre end mange her på Jorden. De kunne give mennesker på Jorden fejlagtige oplysninger, og det ville være en stor fejltagelse at følge dem. Derfor, selv når vi taler med rumfolk, må vi tage stilling til, hvorvidt vi vil følge deres anvisninger eller anvende vor egen dømmekraft.

Efter som enhver person står på forskellige trin af „stigen“ og selv bestemmer sin udvikling, vil der være ubetydelige devigerende synspunkter om ting, de vil acceptere eller forkaste. Det er, som det skal være, men alle vil på et eller andet tidspunkt klatre over det samme trin.

Spørgsmål 3: *Er det muligt at skaffe sand litteratur fra rumfolkene?* J. M. Illinois.

Hvem vil kunne skelne, hvad der er sand litteratur fra rumfolkene. Efter som de ikke anvender papir og trykkemåder, som vi gør, skulle de først anskaffe det for at kunne trykke og distribuere sådant litteratur her på denne planet. Såfremt publikationen blev iværksat — trykket og udgivet af rumfolkene, ville De så tro det? Det kan kun bedømmes ud fra dets indhold. Forklaring ang. dette spørgsmål er behandlet i en lang artikel på side 4 og 5 i News-Letter nr. 5. (UFO-NYT september 1962). Det viser, hvorfor oplysninger kun er givet til de, der er modne til dem. Mange får kun lidt ud af dette nyhedsbrev, hvorimod andre ser et fuldkomment andet billede og får en fuldstændig anden fortolkning ud af dets indhold. Mange ting er endnu ikke klarlagt.

C. A. Honey. — Alfr. Hansen.

Et besynderligt sammentræf

Alexander Kazantsév i „Komsomolskaia Pravda“.

I en højde af 4.000 m ligger den romantiske Titicacasø omgivet af de høje Andesbjerge. Området er stedet, hvor Incafolkets hemmelighedsfulde civilisation havde sin vugge.

Det gamle Incarige blev, som man ved, grundlagt af „nyankomne“, som kaldte sig „Solens sønner“. De spanske erobrere, som besejrede Incaerne, fortæller i deres beretninger, at Incaerne havde mærkelige principper i deres livsførelse. Således var der obligatorisk arbejde for alle, endog for herskeren, som personligt skulle dyrke et særligt anvist areal, og de, der ikke ville arbejde, måtte lide døden. Incaerne havde en erklæret foragt for rigdom, og guld måtte kun anvendes til tekniske formål, medens brød var gratis for alle. Endvidere var enhver, som opnåede at blive 50 år gammel, fritaget for det obligatoriske arbejde. Dette gjaldt også for bjergværksdriftens folk. Incaerne havde en højt udviklet ctvtlisation. De havde et ord for metallet jern, og der er grund til at tro, at de havde højovne; i alle tilfælde forstod de sig på at lave talrige bronzelegeringer.

Men tilbage til Titicacasøen. Denne sø, som ved en naturkatastrofe er blevet løftet op til en højde af 4.000 m, var tidligere en maritim fjord. Koncentrisk med dens bredder kan man den dag i dag se sporene af de gamle bredder, hvor man finder rester af maritim vegetation, maritime muslingeskaller, konkylier etc., hvilket beviser, at søen engang var en del af havet. Hvorfor fandt katastrofen sted, vil man spørge? Geologernes meninger er meget forskellige på dette punkt. Nogle siger: for titusinder af år siden. Andre taler om et åremål på flere hundrede tusinde. Særlig bemærkelsesværdigt er det, at man på de gamle bredder kan skimte ruinerne af en gammel havn — en maritim havn — der går tilbage til den præhistoriske tid. Men det er ikke blot havnen, man opholder sig ved. Neden for denne og ikke langt fra landsbyen Tiagouanaco ses endnu ruinerne af helt kyklopiske bygningsværker opført af kæmpemæssige stenblokke, hvis transport til denne højde ville være vanskeligt at forestille sig, selv i vor tid. Overleveringen knytter ruinerne af Tiagouanaco til Kon-Tiki-Ouirakotcha-folket, således som den inden for præhistorisk forskning velkendte professor Girov siger det, og som Thor Heyerdahl så romantisk skriver det i sin bog om Kon-Tiki-ekspeditionen. Professor Girov fortæller, at man blandt disse ruiner navnlig har opmærksomheden vendt mod „Solens porte", som er det eneste levn fra templet i Kalassassave, og som er forsynet med gådefulde tegn, der minder om hieroglyffer. Tydningen af inskriptionerne på „Solens porte" blev påbegyndt af Kiss og Poznanski og fuldført af Ashton i 1949. Det ses, at der på det meget gamle bygningsværk tæt ved Titicacasøen er udhugget en højst mærkelig, men meget præcis astronomisk kalender. En stor ring, som man opfatter som forestillende året, angiver 290 dage i stedet for vore jordiske 365! Ti af tolv måneder (man antog, det drejede sig om måneder) havde 24 dage og de to resterende 25 dage. Professor Girov minder om, at Allan, som har besøgt ham, Bellamy og andre af vestens specialister inden for studiet af præhistoriske civilisationer, betragter kalenderen fra Tiagouanaco som vor verdens ældste kalender.

Efter laveste skøn skulle „Solens porte" være bygget for mellem 12 og 15.000 år siden. Men ingen har kunnet forklare, hvilken slags kalender det drejede sig om. Thi for 15.000 år siden roterede Jorden om sin akse med omtrent den samme hastighed som nu. Jeg indrømmer, at kalenderen fra Tiagouanaco aldrig har ladet mig i fred. Ofte har jeg taget min regnestok, valgt tal her og der og rekapitulerede alle de astronomiske data jeg havde kendskab til — det hele forgæves. Det rimeligste var helt enkelt at antage, at denne kalender gjaldt for en ukendt planet fra et andet solsystem. Som den antagelse det var, kunne det dog ikke føre til noget konkret.

Men nu har man for nylig modtaget en sensationel meddelelse fra Videnskabernes Akademi i Sovjetrusland om radioastronomiske undersøgelser af Venus. I Pravda" og „Invéstia" har man kunnet læse en meget detailleret artikel af V. Kotélnikov, medlem af akademiet, og professor I. Chklovski. Alle nugældende og tidligere hypoteser om Venus' rotation var ikke overbevisende, hedder det i denne artikel, idet rotationen svingede fra mindre end 24 jordiske timer til et helt Venus-år. Som de to nævnte forskere siger det, skulle Venus' rotation om sin akse være tæt ved 11 jordiske dage, såfremt planetens akse ikke er skråtstillet i forhold til banen. Hvis man derimod accepterer den amerikanske astronom Cooper's data vedrørende Venus' aksehældning, så skulle rotationsperioden være en lille smule mere end 9 jordiske dage. Dette er allerede en bevist påstand: 9 jordiske dage! Således skulle der i et Venus-år være 2.725 jordiske dage (artiklen angiver 2.225, men det må være en trykfejl — F. P.). Det vil sige, at Venus-året skulle opdeles i ca. 24 Venus-dage! Behøver jeg at tilføje, i hvor høj grad jeg blev slået ved at tænke på kalenderen fra Tiagouanaco? Var det nu rigtigt at betragte dens lille cyclus som omfattende måneder? Det kan jo være, at det slet ikke var måneder, men et år, det drejede sig om. Det er vanskeligt at tænke sig et år med et helt antal dage. Det jordiske år består ikke af et helt antal dage men af 365 1/4. Derfor indfører vi hvert 4. år skudår på 366 dage, og derved får den jordiske kalender sin korrektion. Hvorledes nu med Venus-året? For øjeblikket ved vi, at Venus' rotationsperiode er ca. 9 jordiske dage. Men hvis nu 290 dage går nøjagtig op i en cyclus på 12 år? Dette ville give 10 Venus-år hvert på 24 dage og 2 skudår hvert på 25 dage. Og dette svarer nøjagtigt til kalenderen fra Tiagouanaco! Såfremt der her kunne være tale om et sammentræf, så er det i hvert fald af forbløffende art. Det være langt fra mig at ville påstå hvad som helst; det her fremsatte er blot den tanke, der slog ned i mig som følge af de storartede resul-

tater, der er opnået af vor radioastronomi. Disse resultater bliver for hver dag mere betydningsfulde. Det er med uformindsket interesse, at jeg vil følge enhver ny præcision, der måtte fremkomme om Venus' rotation. Hvis kalenderen fra Tiagouanaco virkelig er en Venus-kalender, så vil planetens rotation være nøjagtig 9 jordiske dage og 7 timer! Den dag er ikke fjern, hvor vore kosmonauter vil flyve til Venus, foretage landing på dens gådefulde overflade, gå på opdagelse for at afsløre dens mysterier og fastslå længden af dens dage med absolut nøjagtighed.

Men hvorledes gik det til, at Venus-kalenderen blev kendt i hin fjerne fortid? Og hvordan forenes dette med de legender, der taler om hvide, nyankomne mænd, som var skæggede og havde blå øjne, og som grundlagde Incariget? Man skal ikke drage forhastede slutninger. Det eneste, som jeg er rede til, er i mit stille sind at omdøbe Kalassassava-templets porte og indtil videre kalde dem Venus-portene. Hvem ved, om der ikke blandt ruinerne findes andre porte, som ikke er velbevaret op til vor tid, men som er viet andre himmellegemer? Videnskaben får altid det sidste ord.

Oversat: Aage Voss.

Læserne vil sikkert studse over de ovenfor nævnte mærkværdige tal, hvorfor det vil være på sin plads kort at redegøre for den anvendte terminologi og målestokken.

1) Venuskalenderen angiver tallet 290.

2) Med udgangspunkt i den senest opgivne rotationshastighed (Cooper) på godt 9 jordiske dage får vi ud fra vort kendskab til Venus' kredsløb om Solen (224 jordiske dage) målt i den jordiske målestok et antal venusdage på 224 : 9 = ca. 24.

3) Antager man nu, at venusåret svarer til 12 gange planetens kredsløb om Solen, ses de 290 at passe med 10 venusår à 24 venusdage plus 2 venusskudår à 25 venusdage.

4) Målt i jordiske dage bliver et venusår = 290 . 9,.?. = ca. 2.725 jordiske dage.

F. P.

Tyngdekraftmaskinen

Selv om tyngdekræfter er de mest indlysende af alle kræfter i universet — og som var det, der fik æblet til at trille i Isaac Newton's turban — er det også en af de vanskeligste at fastholde. I modsætning til elektriske og magnetiske kræfter eller atomkernen er tyngdekraft-svingningerne så svage, at de kun kan måles på stjernernes eller planeternes store skala. I et fremadstræbende eksperiment, som tager sin begyndelse på Maryland Universitetet, vil man om et stykke tid være i stand til at kunne føre bevis for nogle teorier.

Hovedformålet med dette projekt — under ledelse af Dr. Joseph Weber, en 43 år gammel teknisk fysiker, der er udgået fra Naval Academy — er et nyt forsøg med Albert Einsteins kolossale hovedteori om relativitet. Det specielle mål er selve de flygtige tyngdekraft-svingninger, den såkaldte „graviton", grundenheden for tyngdekraft-energien. Ifølge Einstein skulle ethvert stofligt objekt, sammen med et andet eller udsat for mekanisk påvirkning — fra en dobbelt-stjerne til en presset gummibold — være i stand til at frembringe svingninger.

Med regeringens støtte er Dr. Webers gruppe i færd med at konstruere verdens første tyngdebølgegenerator. Den består af en solid 8 tommer tyk og 5 fod lang cylinder af aluminium, som er indbygget i en vacuum-beholder. I virksomhed vil cylinderen blive presset og løsnet 1657 gange pr. sek. ved en piezoelektrisk krystal, og disse krystallers udvidelser og sammentrækninger udøver et tryk på 1 ton pr. time, under forudsætning af elektriske impulser.

Bevis for Einstein: For at kunne opfange de frembragte svingninger har Webers gruppe en detektor, som ligeledes består af en cylinder i en vacuum-beholder. Denne detektor — som omhyggeligt er afstemt i forhold til generatoren, for at de hyppige og meget svage udsendte tyngdebølger, der er *så* svage, at de kun måler måske en milliontedel af en billiontedel af en centimeter, ikke skal gå tabt — vil i kraft af dens fintfølende krystaller være i stand til at opfange og registrere svingningerne.

Den vanskeligste hindring for eksperimenterne er naturligvis den særdeles store skrøbelighed, som tyngdebølgerne har. Såvel detektor som generator må være omhyggeligt isolerede, for at hvert eneste signal, der udsendes fra generatorens pulserende tyngdefelt, kan opfanges.

Hvis eksperimenterne bliver en succes, vil teknikerne have det første virkelige bevis for den Einsteinske Relativitets Teori.

CN. — Alfr. Hansen

Moralens karussel

Ought to be translated

„De hastige fremskridt, der nu bliver gjort af den sande videnskab, får mig somme tider til at beklage, at jeg er født allerede i dette århundrede. Det er umuligt at forestille sig, til hvilke højder menneskets magt over materien er nået om 1000 år. Vi har måske berøvet store masser deres tyngde og givet dem absolut vægtløshed. Landbruget kan måske drives med mindre arbejdsindsats og dog give dobbelt så stort udbytte, alle arter af sygdomme kan måske til den tid forebygges eller endda helbredes . . . åh, gid etiken var så langt på fremskridtets vej, at menneskeheden ville ophøre med at opføre sig som griske ulve mod hinanden og efterhånden lære, hvad de nu så upassende benævner menneskekærlighed".

Sådan skrev Benjamin Franklin i 1780.

I dag, næsten 200 år senere, siges det, at omtrent 90 pct. af alle de videnskabsmænd, verden har frembragt, er nulevende.

„Vi videnskabsmænd", siger kemikeren Libby, „er de eneste mennesker, som ikke keder os, de moderne tiders eneste eventyrere, de virkelige opdagelsesrejsende, — de lykkelige". Deler andre videnskabsmænd hans synspunkter? Ja, det gør de! „Jeg kunne ikke have levet i nogen anden tidsalder, hvor så berusende og fremragende opdagelser kunne være gjort". Dette verbale kraftspring stammer fra den britiske matematiker Jacob Bronowski, medens fysikeren Gellmann har lidt ondt af os: „Vi tror", siger Gellmann, „at noget af det mest spændende, menneskeheden kan foretage sig, er at forstå naturlovene. Det er sørgeligt, det er så svært for andre at følge os i dette". Men forfatteren og videnskabsmanden C. P. Shaw henvender sig til os alle, når han skriver: „Videnskaben er det vigtigste erhverv i verden i dag. Hvad de beskæftiger sig med i øjeblikket, angår i højeste grad hele resten af menneskeheden".

Det bliver udtalt fra forskellig side, at videnskabsmændene til slut vil tilintetgøre verden. Sandheden er, at videnskaben aldrig har øst større portioner op, end de var i stand til at fortære, men tilfældet er ofte, at når de har øst op, er det mere, end samfundet kunne fortære. Vi kan f. eks. ikke bebrejde videnskaben atombomben. Videnskaben opdagede, hvordan man kunne splitte et atom, men samfundet — gennem sine politikere, om man vil — skabte gennem denne viden en bombe og brugte den til alt andet end til gavn for samfundene, fordi menneskets forståelse af sig selv og sin Skaber stadig er år bagud for sin tid. Tidligere var det profeterne, etikerne, som bibragte os meget af det, der „i overordentlig grad angik resten af menneskeheden", men fordi menneskeheden rent forståelsesmæssigt var langt bagud for deres tid, enten ignorerede de, dræbte eller mistydede deres lærere. Helt igennem den historiske tid var det kun naturligt, at lærerne i de menneskelige tanker og opførsel var de første til at give os en forståelse af os selv og den videnskabelige og materielle tidsalder, der ville komme. Men tiden står ikke stille for mennesket, og i dag har vi som følge af vore fremskridt nået tiden for de store opdagelser inden for videnskab og kosmologi, — totalt uforberedt m. h. t. følgerne.

Mennesket gør nu stadig større fremskridt med dets forsøg på at trænge ud i rummet. I løbet af det næste tiår vil Jordens videnskabsmænd have åbnet portene til det ydre rum. Vore hvidklædte videnskabsmænd følger deres saglige næser lige ind til gudernes oprindelse, tilbage til, som det var, der, hvorfra Jordens første etikere kom. Moralens karrusel har drejet en fuld omgang.

Hvis vi skal indhente og hamle op med begivenhederne af i dag, må vi højne vor moral; en anglikansk præst skrev for nylig: „Lad os huske meget nøje på den kendsgerning, at gennem hele historien har eleverne perverteret lærdommen — medens institutionen altid har stræbt efter at erstatte inspiration med organisation".

En væsentlig grund til ikke at vedkende sig en af de største etikere, der har levet, er den, at „han har været udsat for tilbøjeligheder til forvrænget fremstilling fra kunstens udøveres side, hvilket tydeligt ses på glasmalerier, i litteraturen (som tilfældet er f. eks. i salmer, hvor dårlig teologi ofte er udtrykt i dårlig sprogbrug og samtidig til kraftløse melodier), og ligeledes i vor skrækkelige vane med at udslynge tekster fra Bibelen i tide og utide

Vi har glemt, at han frivilligt gav sit liv for menneskehedens skyld. Han skabte ingen dogmer og oprettede ingen institutioner eller systemer. Hans handlinger alene fortæller os alle, hvad vi behøver

at vide for at hamle op med vore dages videnskabbelige verden.

For intet — hverken systemer eller institutioner — er mere helligt end mennesket selv. Uden det menneskelige samfund, uden sved og hårdt arbejde ville industri og videnskab intet formål have — og følgelig ikke eksistere.

Når menneskeheden er blevet klar over, at der ikke er andre at tjene end sine medmennesker, vil den have lært, hvad sand menneskekærlighed er.

Oversætter: Svend Larsen.

Rumteknik og viden

Ought to be translated

UFO-NYT starter med dette nummer en ny serie af artikler under titlen „RUMTEKNIK OG VIDEN". Der er flere grunde til, at redaktionen har ønsket at bringe en sådan serie. For det første er vi alle vidne til den nye tekniske epoke, som raketterne har skabt, og det må være i alles interesse at vide lidt om det, der sker og skal ske fremover, samt årsagerne hertil. For det andet fordi de kosmiske flyvninger er andet end blot teknik, måske er det Jordens eneste chance for at finde den fred mellem nationerne, som ikke har været mulig på den grønne planets overflade. For det tredie fordi den vil bringe UFO-sagen en række bekræftelser på påstande, som er mere end 15 år gamle. Redaktionen vil være taknemlig for forslag til eventuelle emner, som bør behandles her.

F. P.

Rumalderens forhistorie

Ought to be translated

Det er en almindelig antagelse, at raketter er en moderne opfindelse. Intet kan imidlertid være mere fejlagtigt. Raketten var kendt i oldtidens Kina, hvor krudtraketter blev anvendt til forskellige formål. Disse kinesiske raketter blev kaldt „ildpile" og ikke uden grund, da et af formålene med dem var at anvendes som flyvende brandbomber. Anvendelsen viste sig under den 2. verdenskrig at være et særdeles uhyggeligt forsøg fra tysk side på at knække modstanderne. De kinesiske ildpile fik ikke nogen stor udbredelse, selv om de til stadighed var kendt, betragtedes de nærmest som et ubrugeligt kuriosum.

De første, der rigtigt for alvor fik øjnene op for rakettens anvendelse som kampmiddel, var russerne. Således udgav den russiske felttøjmester ONISIM MICHAILOW i 1615 et omfattende værk over russiske raketter. I 1680 oprettedes i Rusland en særlig „raketlæreanstalt", hvis traditioner blev holdt i hævd til det nittende århundrede, i det mindste i militære kredse. Der fandtes dog enkelte personer, som så andre og mere fredelige muligheder for dette specielle instrument.

I 1881 blev en 27-årig russer ved navn Nikolai Ivanovich Kibalchich henrettet. Kibalchich var revolutionær, snigmorder og videnskabsmand. Han havde fremstillet en bombe, som slog den russiske zar ihjel. Ved sin død efterlod han sig en arv, som siden skulle få stor betydning for rumforskningen. Han havde nedskrevet planer og teorier til en maskine, som ville være i stand til at befri mennesket for de bånd, som bandt det til Jorden.

I 1857 fødtes i Rusland en mand ved navn Konstantin Ziolkowski (Tsiolkowsky), der uafhængig af Kibalchich så rakettens muligheder til flyvninger i det kosmiske rum. I mange år arbejdede Ziolkowski alene og udarbejdede mange videnskabelige afhandlinger om raketteknik og grundlagene for rumflyvninger. I 1903 offentliggjordes for første gang i det videnskabelige tidsskrift „NAUTSCHNOJE OBOSRENIJE" en meget udførlig artikel af Ziolkowski om raketflyvninger i det kosmiske rum. Denne artikel blev selvfølgelig ikke taget alvorlig af de lærde, som vidste bedre. Først efter revolutionen i Rusland blev han taget alvorlig og belønnet for sin store indsats, der sammen med Kibalchichs arbejder danner fundamentet i russisk rumforskning.

Russerne var dog ikke de eneste, der tumlede med sådanne planer. I Frankrig var det Robert Esnault-Pelterie, i USA Robert H. Goddard og i Tyskland Hermann Oberth. Det er i denne forbindelse betegnende for det daværende samarbejde mellem de forskellige landes videnskabsgrene, at hverken Goddard eller Oberth vidste noget om Ziolkowskis arbejder.

I 1923 udgav Hermann Oberth en afhandling om „rumraketflyvninger". Denne afhandling vakte begejstring i Tyskland, og betragtes i dag i vesten almindeligvis som rumalderens klassiske standardværk. En af datidens raketpionerer, Max Valier, eksperimenterede med bygning af en raketautomobil. Hans planer interesserede bilkongen Fritz von Opel. Valier ar-

bejdede med sine raketbiler, indtil han omkom ved en raketeksplosion den 17. maj 1930.

I starten måtte disse raketpionerer arbejde for egne midler, og målet var bygning af raketter til højdeflyvninger i rummet. Men som det så ofte går, blev det den destruktive anvendelse af raketterne, som satte fart i udviklingen. Stalin var nok interesseret i raketter, men kun til militære formål og først med Nikita Krustjev kom de fredelige anvendelser for alvor frem i første række, uden at man dog af den grund tabte interessen for de militære anvendelsesmuligheder. I Tyskland gik det på samme måde. I forsøgene på at skaffe penge kom man i forbindelse med militære kredse, og disse kontakter gav senere som resultat, at raketforsøgsstationen Peenemünde oprettedes. På Hitlers ordre fremstilledes raketter til den tyske krigsmaskine, nemlig de frygtelige V-1 og V-2 raketter.

To steder i verden var der således skabt et grundlag for den udvikling, vi kender så strålende resultater af i dag. I USA var udviklingen gået endnu langsommere, og først under og i særdeleshed efter den anden verdenskrig kom der for alvor gang i udviklingen. En række af Tysklands førende raketforskere kom efter krigen til USA, hvor især Wernher von Braun har spillet en stor rolle for udviklingen af de amerikanske raketter.

I 1957 bragtes den første satellit, Sputnik I, i kredsløb om Jorden og siden, er det gået overmåde stærkt. Der er opsendt op imod de 200 satellitter, og en stor part af disse er stadig i kredsløb. Månen er blevet fotograferet på bagsiden og ramt af både russerne og amerikanerne. Russerne Gagarin, Titov, Nikolaijev og Popovich, amerikanerne Glenn, Carpenter og Scirra har været rundt om Jorden i rumkapsler. I begge lande arbejdes der nu under højtryk på at bringe bemandede rumskibe til landing på vor nærmeste nabo i rummet, Månen.

I artiklen har jeg kun nævnt ganske få navne, men det er helt klart, at de sidste fem års bedrifter ikke kun skyldes disse store navne, men en lang række af fremragende videnskabsmænd fra alle forskningsgrene. Her er kun de fremsynede igangsættere af denne nye tekniske tidsalder. *Frank Pedersen.*

UFO undersøgelser bag lukkede døre

Foranlediget af den umiddelbare afslutning af UFO censuren har NICAP gjort UFO's underkomite opmærksom på, at faren ved officiel hemmeligholdelse forøges på to områder ved den spændte Berlin-situation:

1. Risikoen for utilsigtet krig derved, at UFO formationer opfattes som sovjetrussiske snigangrebsstyrker. I 1958 tilstod AF, at strategiske bombemaskiner mere end een gang var blevet sendt afsted mod Rusland, når der på radarskærmen var blevet observeret mystiske genstande „tilsyneladende i formation", der aldrig er blevet identificerede. Fejlene blev rettet, men risikoen er i dag langt større.

2. Faren for at Sovjetregeringen i et kritisk øjeblik *falskt* vil kunne påstå, at UFOerne er et hemmeligt russisk våben, mod hvilket vort forsvar er hjælpeløst.

NICAP's advarsel blev givet til ordføreren for kongresflertallet, kongresmedlem John W. McCormack, til formanden for „the Science and Astronautics Committee", der nedsatte UFO underkomiteen, hr. Overton Brooks, og til underkomiteens formand, kongresmedlem Joseph E. Karth. Derudover fremsendte NICAP en særlig plan, der, hvis den blev tiltrådt af formand Brooks og underkomiteen, hurtigt ville frigive alle af Air Force tilbageholdte UFO oplysninger og forhindre yderligere hemmeligholdelse.

Dette skete efter en bestemmelse om, at UFO undersøgelsesmøderne skulle være lukkede møder.

Skønt oplysningen om oprettelse af UFO underkomiteen sivede ud i juni, gøres der store anstrengelser for at forhindre kendskab til undersøgelserne. Både formand Brooks og hans førstedirektør Charles F. Ducander har på forespørgsel sagt, at der ikke er nogen plan for forhandling. Et kongresmedlem meddelte NICAP, at „dette er teknisk set korrekt, da det drejer sig om en undersøgelse, men der er kun en meget ringe forskel på en undersøgelse (inquiry) og en udforskning (investigation)".

I øvrigt har man på Capitol Hill endogså forsøgt at benægte tilstedeværelsen af UFO underkomiteen til trods for tidligere indrømmelser til Washingtonkorrespondenterne Bulkley Griffin og Paul Scott samt til Newsweek.

Oprettelsen af UFO underkomiteen blev person-

ligt bekræftet til NICAP's direktør af ordføreren for rigsdagsflertallet, kongresmedlem McCormack, der var den hovedansvarlige for oprettelsen af denne komite. McCormack oplyste, at kongresmedlem Karth var formand for underkomiteen.

Under denne samtale afslørede kongresmedlem McCormack også, at møderne sandsynligvis ville blive holdt for lukkede døre, af frygt for at der ellers ville kunne opstå national uro. Siden da er en lignende frygt blevet fremført af formand Brooks ved en afgørelse mod åbne møder. (Dokumentation i NICAP's besiddelse).

Da repræsentanter for AF allerede er blevet afhørt af underkomiteen, er der utvivlsomt stærk modstand mod offentliggørelse. For at modvirke frygt for offentlig uro, og for at forhindre de lukkede møder i at skjule de faktiske forhold for offentligheden, har NICAP sendt følgende plan til kongresmedlem Brooks og til underkomiteen:

A. Medlemmer af NICAP's bestyrelse og personale *vil i overværelse af* udpege *AF* repræsentanter overlevere til underkomiteen beviser for, at Air Force har tilbageholdt, benægtet eller usandfærdigt forklaret særlige UFO observationer og eller radar rapporter fra trænede, kompetente og pålidelige observatører. NICAP vil give særlige, dokumenterede beviser på, at AF har givet kongresmedlemmer modstridende, misvisende og urigtige oplysninger til kongresmedlemmer, pressen og offentligheden. Ved overrækkelsen af disse hemmelige beviser vil NICAP have tilladelse til, i nøgletilfælde, at føre vidner, tilkaldt af underkomiteen.

B. Underkomiteen må forlange, at AF repræsentanterne fuldt ud besvarer NICAP's spørgsmål vedrørende det i paragraf A anførte. (Undtagelser: Klassificerede flyvemaskiners hastighed, detaljer vedr. radarudstyr, fremgangsmåde ved afgivelse af efterretninger og identiteten af vidner, der nægter at frigive deres navne).

C. Repræsentanterne for Air Force vil på samme måde kunne udspørge NICAP, og NICAP funktionærerne skal svare fuldt ud undtagen i de få tilfælde, hvor indblandede personer nægter at frigive deres navne. (F. P.) Jørgensen.

At kværulere er et tegn på ubeslutsomhed.

Affald fra rummet

Af *Gert Lafrenz.*

Den 1. december 1957 faldt en rødglødende bold ned i Grossmoor ved Hamburgs bygrænse og efterlod et vandfyldt hul. Under ledelse af sprængstofmester Merz blev nedslagsstedet tætnet og jorden gravet op. Søgningen efter objektet var resultatløs. Obj. blev ikke fundet. Det eneste spor, som obj. havde efterladt, var græsstrå, som var overtrukket med en hvidlig aske. Først herefter blev det kendt, at det drejede sig om det tredie nedslag i løbet af 3 uger. Offentligheden var ikke blevet underrettet angivelig „for ikke at forurolige menneskene på unødig måde".

Den 29. januar 1958 faldt igen en glødende omtrent fodboldstor bold eller kugle ned i friluftsbadet Hamburg-Wandsbeck og slog igennem et ca. 6 cm tykt isdække. En eftersøgning ved hjælp af dykker forblev uden resultat.

Den 6. januar 1962 skete imidlertid det mest interessante. Et gådefuldt obj. suste som en raket gennem skyerne, faldt ned i gården til et Harburger gymnasium og trængte 3 m ned i jorden. På nedslagsstedet fremkom et rundt ca. 20 cm bredt hul, som fyldtes med vand. Det cirkelrunde hul kunne tyde på nedslaget fra en kugle. Skolegården blev omgående afspærret af en sprængningskommando under ledelse af sprængningsmester Frodermann, der lokaliserede obj. med en elektrosonde. Herved fastslog han tilstedeværelsen af en metalgenstand i 3 m dybde. Straks trådte sprængningskommandoen i funktion og benyttede alle tekniske hjælpemidler. Det endte dog, som i alle de fornævnte tilfælde: efter 9 timers intensiv arbejde måtte arbejdet afbrydes på grund af manglende resultat. En konstatering, som har den allerstørste interesse for os, opnåedes dog: til det allersidste viste elektrosonden en metallisk genstand. I alle disse tilfælde kunne observatoriet meddele, at det ikke drejede sig om en meteorit, hvad man muligt kunne formode. Lige så lidt kunne det dreje sig om et projektil, fordi objekter i alle tilfælde faldt lodret, hvad der ikke er muligt for et projektil. Flydele, som havde iøsnet sig under flyvningen, var det ikke. Dette kunne flyvepladserne bekræfte.

Det bemærkelsesværdige ved disse tilfælde er, at i intet af tilfældene kunne man finde objektet eller

dele deraf, skønt de dog måtte have været ret solide i nedslagsøjeblikket.

Den antagelse ligger ret nær, at det kunne dreje sig om en demonstration fra rummenneskene, der besidder den færdighed at kunne opløse materie.

Den moderne fysik anser materie som energi i bevægelse, i vibration. Der vil herved kunne tænkes fremkomne materiefænomener med en svingningsfrekvens og tykkelse, som vore sanser ikke mere kan fatte. Åbenbart er materiens svingningsfrekvens i disse objekter umiddelbart efter nedslaget blevet ændret, således at de af os ikke mere kan ses eller eftervises. Når objekterne ikke mere var tilgængelige for vore sanser, så må de dog være til stede i en anden form, fordi — som i sidste tilfælde — elektrosonden stadig viste et objekt. I dette tilfælde er apparatet åbenbart overlegent overfor vore sanser.

Ovennævnte tilfælde minder om Tunguska-Meteoret, der eksploderede i 1908. Der er her heller aldrig fundet rester af dette objekt.

UFO-Nachrichten nr. 75/62.
Oversætter: Slej.

P. S. Jævnfør vort eget nedslag i hullet i Veggerby. Der findes flere lighedspunkter. Tilfældet er ikke enestående, det er med mellemrum sket flere steder på kloden, men det er ikke altid blevet undersøgt så grundigt som i Hamburg. (F. P.)

Flyvende tallerkener over Tyndall Afb.

Tidligt om morgenen den 20. maj 1961 var Tyndall Air Force Base i 90 minutter under observation af en fremmed, rund genstand, der glødede i orange-hvidt, og som manøvrerede over „the Drone (førerløs luftfartøj) Launching Site".

I dette tidsrum blev UFOerne sporet af to AF radarstationer. Deres manøvrer blev observeret af medlemmer af den 4756te Air Police Squadron og af basens UFO officers-assistent. Efter at en jet og en helikopter havde forsøgt at afskære dem, steg de uidentificerede genstande tilvejrs fra basen og forsvandt.

Indtil nu har AF ikke offentliggjort disse UFObservationer, men NICAP er nu i besiddelse af en femsidet AFrapport, komplet med navne, detaljer og tagne forholdsregler, inkluderet en rapport fra hellikopterens fører, kapt. Paul F. Vandergriff. Den femsidede rapport lyder i sammentrængt form således:

Tidspunktet for observationen: den 20. maj 1961 kl. 2,50. Vejret var klart, sigtbarheden 16 km.

Rapport fra post 13 ved flyver Garland L. Henson, Air Police: observerede den 20. maj 1961 ca. kl. 2,50 et orangefarvet lys, der skiftevis gik ned til trætophøjde og steg igen med stor hastighed. Da UFOet var nærmest ved post 13, svigtede Henson's radio midlertidigt, tilsyneladende på grund af elektromagnetisk forstyrrelse fra genstanden. Radiokontakt med Tyndall blev opnået ca. kl. 3,00.

UFO rapporten fra post 13 blev afleveret til M/Sergent Henry J. Lacour, assistent hos „the Base UFO officer" Kapt. Allan E. Aaronson. Kl. 3,00 tog Lacour til post 13 og så UFOet skiftevis kredse om og stige over basen. I overensstemmelse med AF Reg. 200-2, der beordrer øjeblikkelig indberetning af UFOer, telefonerede Lacour kl. 3.30 til major Robert Friend.

De i rapporten opnoterede telefonnumre: Clearwater 3-7111, 69216 eller 66378. Da Lacour ikke traf major Friend, gav han UFO rapporten til den tjenestgørende officer.

Rapport fra S/ Sergent Cecil L. Mallett, Air Police: Modtaget radiomelding fra post 13, Drone Launch Site, 5 km. fra Gate 2. Kørte derhen og parkerede min AFvogn for at observere lyset.

Rapport fra flyver Gary L. Kelly, Air Police: Opfangede radiomelding fra post 13 om en „flyvende genstand". Vogn 3 sagde, at den ville kontrollere. Ca. kl. 4,00 bemærkede jeg en klart skinnende genstand . . . ., der langsomt bevægede sig vest på. Tog til Drone Launch Site, fortsatte med at iagttage den.

Lignende rapport fra flyver Roy C. Elmore, Air Police. De fire var enige i: Form, rund, farve, rustenorange til hvid, ingen lyd. UFOet kunne bevæge sig meget langsomt og så stige hurtigt. Hale eller udstødning rapporteret af flyver Kelly.

Jordelektroniske, luftelektroniske og flyvemaskindetaljer:

Rapport fra „Alert Dispatcher", A 1/c Robert L. Drennan: „Kl. 3,45 ringede „Base Operations Dispatcher", A 2C Varljen til mig. Han sagde, at han havde et problem med et UFO. RAPCON (radarstation) fulgte på skærmen en genstand, som luftpolitiet telefonisk havde indberettet om. Jeg underrettede Brush Off Control (radar), og de fulgte ligeledes en genstand 13—20 km vest for PAM. Genstanden var først

rapporteret 3 km vest for TACAN, men skiftede derefter pludselig til 13—20 vest. Jeg underrettede MOADS, der sendte en jagermaskine efter denne genstand. På to minutter var jageren i luften; radaren fulgte stadig genstanden. . . . . .

Skønt jettens radar uophørligt viste UFOet, kunne piloten ikke se genstanden på grund af jettens store hastighed. Ifølge „Alert Dispatcher", Drennan, bevægede UFOet sig først med en hastighed på 3—6 km i timen, og derefter op til 75. En helikopter, sagde han, blev sendt op „på grund af UFOets langsomhed".

Det følgende er en ordret kopi af helikopterpilotens rapport:

OPGAVE RAPPORT

Opgave nr. 61—31, den 20. maj 1961, kl. 0440C
Opgavens art, Eftersøgning.
N/A. A/C nummer, N/A.
Besætningens tilstand, N/A. Helikopter i luften 0445C. Ture, 1. Total tid, 0 timer 20 minutter.
Pilot, Vandergriff, P. F., Kaptajn.
Helikopterbesætning,
Medpilot,
Ingeniør, Seph, B., A1C.
Med. Tech.,
Andre

Resume. Cooky 29 (flyvekodenummer) blev sendt op for at forsøge at afskære en uidentificeret genstand, der tidligere på aftenen var blevet set nær ved Drone Launch Site. Tidligere var en jager blevet sendt op, men man mente, at et langsommere luftfartøj bedre ville kunne identificere genstanden. Cooky 29 var mindre end 8 km fra basen, da BRUSH-OFF rapporterede, at de var ved at miste kontakt med genstanden. Cooky 29 vendte tilbage til Tyndall kl. 0505C.

Paul F. Vandergriff,
Capt., USAF, Alert Pilot,
Tjenesteformular 358 (TAFB), NOV. 58.

Ifølge Tyndall AFBrapporten mistedes visuel kontakt, efter at jetten landede, og lige før helikopteren startede, men radar (RAPCON-CPN-18) vedblev at følge UFOet indtil 0510C, på hvilket tidspunkt genstanden befandt sig i NNW, 40 km.s afstand, højde 1.500 m. Rapporten angiver også, at BRUSH-OFF, en AF jordkontrol station, sporede den ukendte genstand i en højde af 700 til 3.000 m.

De samtidige visuelle og radar rapporter, tilligemed dobbelt bekræftelse fra to AF radarstationer, udelukker fuldstændigt enhver mulighed for luftspejling eller lysbrydning fra fjerne stjerner. Den skiftevis svæven og store hastighed udelukker også balloner, almindelige luftfartøjer og sputnikker.

Denne officielle AF rapport er endnu et solidt bevis på, at den sande UFO historie holdes skjult for offentligheden. Den fulde rapport vil blive sendt Oveton Brooks, formand for den videnskabelige og astronautiske komite, til senatets beredskabskomite, til UFO underkomiteen og til enkelte medlemmer af kongressen, der er imod UFO censur.

(F. P.) Jørgensen.

Fem års biologisk kongres begynder i 1965

Ought to be translated

„Het Vaderland" (hollandsk avis, der indtager en fremtrædende plads blandt hollandske aviser) 16. oktober 1962.

Et internationalt biologisk program, der i sin udformning meget ligner det i 1957/58 afholdte geofysiske år, og med en planlagt varighed af 3-5 år, vil tage sin begyndelse i 1965. I det mindste 32 lande vil tilslutte sig programmet. Formålet er at undersøge alle de farer, der omgiver alle levende væsener i naturen (incl. mennesket) fra civilisationens og kulturens side. Verdens førende biologer, biokemikere, arvelighedsforskere, sociologer og geografer vil forene deres kræfter med det formål at løse det problem, der hedder mangel på levnedsmidler, samt at fremkomme med betragtninger over, hvad der kan gøres til bedste for mennesker og dyr.

Programmets mest iøjnefaldende punkter er:

1) Undersøgelse af de faktorer, der fremkalder faren for fuldstændig udslettelse af plante- og dyrelivet.
2) Undersøgelse af resultaterne af det stadigt voksende pres, mennesket har påført sig selv, inclusive alle former for forandringer, forårsaget af menensker, f. eks. gennem radioaktiv stråling, og en nøje undersøgelse af de kræfter, der skaber disharmoni og ubalance i naturen.
3) Forbedring af produktionen af fødemidler, specielt med henblik på kvægopdræt.

Den Haag, 17. 10. 62.

Ex-af pilot omstøder UFO - forklaring

Tidligere bombeflyverpilot Ernest Stadvec, nu ejer af en Akron flyveservice, har fordømt Luftværnets forhastede forsøg på at bortforklare hans nylige møde med et UFO.

Om natten den 4. juli 1961 fløj Stadvec sammen med to andre piloter nær ved Akron, da en klart glødende genstand dykkede ned mod deres fly.

„Jeg troede, det ville vædre os“, sagde Stadvec senere, og han tilføjede, at den fremmede genstand pludseligt standsede og derefter fjernede sig opefter med en umådelig hastighed.

Den følgende nat så stadvec en lignende flyvende genstand, da han nærmede sig Cleveland Hopkins lufthavn. Da han kaldte lufthavnstårnet, sagde de, at de også fulgte den ukendte genstand, der var tydeligt synlig på grund af dens grønlige lysudstråling. Tårnbetjeningen kunne ikke forklare, hvad det var.

Senere meddelte lufthavnens tilsynsførende, John N. Gleb, pressen, at genstanden også var blevet sporet af lufthavnens radarbetjeningsmandskab. Han sagde, at den lyste op på radarskærmen og derpå forsvandt på nogle få minutter — — på samme tid, hvor Stadvec rapporterede, at UFOet hurtigt bevægede sig opad og ud af syne.

Den første officielle rapport om observationen og sporingen af UFOet fremkom ikke før om aftenen den 7. juli. Uden så meget som at lade Stadvec eller Cleveland lufthavn kontrollere meddelelsen skyndte AF sig at udsende en forklaring gennem major Robert Friend, chef for AF's UFO projekt Blue Book i Wright-Patterson AFB.

Major Friend undgik enhver omtale af lufthavnens observation og radarsporing og af UFOets nærhed som beskrevet af de andre piloter, idet han sagde, at Stadvec øjensynligt var blevet vildledt af stjernen Capella. Atmosfæriske brydninger, sagde han, havde antagelig bevirket stjernens usædvanlige optræden. Projektchefen tilstod, at han ikke havde nogen vejrrapport, der kunne understøtte denne forklaring. Til trods herfor blev Capella-forklaringen af AF øjeblikkelig frigivet til offentliggørelse.

Stadvec, B-29-bombeflyverpilot i den anden verdenskrig, betegnede lige ud AF-forklaringen som „klyngende sig til et halmstrå“. Han tilføjede:

Jeg har fløjet siden 1942, og jeg bestyrer en flyveforretning, der kræver, at der flyves dag og nat i al slags vejr. I årenes løb har jeg set mange faldende stjerner og andre atmosfæriske fænomener. Genstanden, jeg så, var ikke nogen stjerne eller et genskin“.

De andre piloter var fuldt ud enige med Stadvec. De bekræftede, at UFOet havde dykket ned mod deres fly, mens det fløj vandret i 1200 m's højde, at det pludselig havde forandret kurs og var steget til vejrs med en kolossal hastighed. Idet han opsummerede de faktiske omstændigheder i en erklæring, der blev sendt til adskillige kongresmedlemmer og til UFO-underkomiteen, kritiserede Stadvec kraftigt den forklaring, som chefen for Projekt Blue Book havde givet pressen. „Hvorfor gav han sig ikke tid til at undersøge, før han afgav en beretning?“ spurgte Stadvec.

NICAP-bemærkning: Major Friend adlød ordrer. Det er nu officielt AF-politik hurtigst muligt at fremkomme med en forklaring på enhver UFO-observation, der fremkommer i pressen. Det er tydeligvis hensigten at svække pressens og offentlighedens interesse uden hensyn til de faktiske omstændigheder og uden kontrollerende rapporter — selv de fra højt uddannede og kvalificerede observatører. Mere end én gang har AF i disse hastige frigivelser undladt at omtale nogen bekræftelse fra radar eller grupper af kvalificerede observatører. I stedet for har man givet indtryk af, at UFO rapporterne skyldtes enkelte vidners fejltagelser som i tilfældet med Stadvec.

Stadvecberetningen blev bekræftet af Akron UFO-undersøgelseskomiteen, der arbejder i nær forståelse med NICAP. Vi er i komiteen taknemlig for dens medvirken.

(F.P.) *Jørgensen*

Teknik og videnskab

er en 4 siders orientering af udformning som et lille tidsskrift. Det udkommer 1 gang om ugen.

Enhver alvorligt arbejdende kosmolog vil være nødt til at følge omhyggeligt med i, hvad der sker på den videnskabelige front, for at være i stand til at drage fornuftige og sandsynlige slutninger.

Læser De ikke aktuelle videnskabelige bøger, kan De få en fin, om end reduceret, ugentlig redegørelse på så vidtspændende emner som astronomi, astrogeologi, arkæologi, atomvidenskab, argonomi, biokemi, bakteriologi, elektroteknik, fysiologi, geologi, historie, kirurgi, kemi, medicin, meteorologi, maskinteknik, oceanografi, psykologi, rumforskning, rumastronomi, satellit-teknik, seismologi, toksikologi og zoologi.

Orienteringen, hvis navn er „Videnskab og Teknik“, koster 15,00 kr. pr. kvartal og fås ved henvendelse til: Forlaget Idag, Admiralsgade 28, København K. (Giro 996 76).